

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 2014/92/ESB

2022/EES/18/50

frá 23. júlí 2014

um samanburð gjalda er varða greiðslureikninga, skipti á greiðslureikningum og aðgengi að almennum greiðslureikningum (*)

EVROPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFU,

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins, einkum 114. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins,

eftir að hafa lagt drög að lagagerð fyrir þjóðþingin,

með hliðsjón af álitum Seðlabanka Evrópu ⁽¹⁾,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndar Evrópusambandsins ⁽²⁾,

í samræmi við almenna lagasetningarmæðferð ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Í samræmi við 2. mgr. 26. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins skal innri markaðurinn ná til svæðis án innri landamæra þar sem frjálssir vöruflutningar, frjálssir fjárfestingar, frjálssir fjármagnsflutningar eru tryggð. Uppskipting innri markaðarins skaðar samkeppnishæfni, hagvöxt og atvinnusköpun innan Sambandsins. Það skiptir sköpum fyrir tilkomu innri markaðarins að beinum og óbeinum hindrunum á eðlilegri starfsemi hans sé rutt úr vegi. Aðgerðir Sambandsins að því er varðar innri markaðinn almennrar fjármálaþjónustu hafa þegar stuðlað verulega að þróun á starfsemi greiðsluþjónustuveitenda sem nær yfir landamæri, aukið valmöguleika neytenda og bætt gæði og gagnsæi tilboða.
- 2) Í þessu sambandi er í tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2007/64/EB ⁽⁴⁾ kveðið á um grunnkröfur um gagnsæi gjalda sem greiðsluþjónustuveitendur fara fram á fyrir þjónustu í tengslum við greiðslureikninga. Innleiðing samræmdra reglna í tengslum við veitingu á greiðsluþjónustu og upplýsingar sem skal veita hafa auðveldað starfsemi greiðsluþjónustuveitenda til muna, dregið úr stjórnsýslubyrði þeirra og orðið til að draga úr kostnaði þeirra.
- 3) Snurðulaus starfsemi innri markaðarins og þróun nútímalegs, félagslega sjálfbærs hagkerfis er í æ ríkara mæli háð greiðsluþjónustustarfsemi sem allir hafa aðgang að. Að því er þetta varðar verður ný löggjöf að vera hluti af hugvitsamlegri efnahagsáætlun fyrir Sambandið sem verður að taka tillit til þarfa viðkvæmari neytenda á virkan hátt.

(*) Þessi ESB-gerð birtist í Stjttíð. ESB L 257, 28.8.2014, bls. 214. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 171/2021 frá 11. Júní 2021 um breytingu á IX. viðauka (Fjármálaþjónusta) við EES-samninginn (bíður birtingar).

⁽¹⁾ Stjttíð. ESB C 51, 22.2.2014, bls. 3.

⁽²⁾ Stjttíð. ESB C 341, 21.11.2013, bls. 40.

⁽³⁾ Afstaða Evrópuþingsins frá 15. apríl 2014 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindunum) og ákvörðun ráðsins frá 23. júlí 2014.

⁽⁴⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2007/64/EB frá 13. nóvember 2007 um greiðsluþjónustu á innri markaðnum, um breytingu á tilskipunum 97/7/EB, 2002/65/EB, 2005/60/EB og 2006/48/EB og niðurfellingu tilskipunar 97/5/EB (Stjttíð. ESB L 319, 5.12.2007, bls. 1).

- 4) Þörf er á frekara átaki til að bæta og þróa innri markaðinn fyrir viðskiptabankastarfsemi (smásölu) eins og kemur fram í ályktun Evrópuþingsins frá 4. júlí 2012 með tilmælum til framkvæmdastjórnarinnar um aðgengi að grunnbankaþjónustu. Sem stendur hamlar skortur á gagnsæi og það að ekki er hægt að gera samanburð á gjöldum, sem og erfiðleikar við að skipta um greiðslureikninga, enn útfærslu á fyllilega samþættum markaði og stuðlar að lítilli samkeppni í viðskiptabankageiranum. Takast verður á við þessi vandamál og koma á vönduðum stöðlum.
- 5) Núverandi skilyrði innri markaðarins gætu hindrað greiðsluþjónustuveitendur í að neyta frelsis síns til að koma á fót eða veita þjónustu innan Sambandsins vegna erfiðleika við að laða að viðskiptavini á nýjum markaði. Oft þarf að ráðast í miklar fjárfestingar til að hasla sér völl á nýjum mörkuðum. Aðeins er hægt að réttlæta slíkar fjárfestingar ef veitandinn getur vænst nægra tækifæra og samsvarandi eftirspurnar frá neytendum. Lítil hreyfanleiki neytenda hvað almenna fjármálaþjónustu varðar stafar að miklu leyti af skorti á gagnsæi og því að ekki er hægt að gera samanburð á þeim gjöldum og þjónustu sem er í boði, sem og erfiðleikum í tengslum við skipti á greiðslureikningum. Þessir þættir hindra einnig eftirspurn. Þetta á einkum við um samskipti yfir landamæri.
- 6) Enn fremur getur núverandi reglurámi, sem er mismunandi eftir löndum, skapað verulega hindrun fyrir tilkomu innri markaðar með greiðslureikninga. Gildandi ákvæði á landsvísu að því er varðar greiðslureikninga, einkum hvað varðar samanburð á gjöldum og skipti á greiðslureikningum, eru mismunandi. Hvað skipti á reikningum varðar hefur skortur á samræmdum, bindandi ráðstöfunum á vettvangi Sambandsins leitt til ólíkra venja og ráðstafana á landsvísu. Þessi munur er enn skýrari þegar um er að ræða samanburð á gjöldum þar sem engar ráðstafanir, ekki einu sinni um sjálfseftirlit, eru til á vettvangi Sambandsins. Ef þessi munur eykst í framtíðinni, þar sem greiðsluþjónustuveitendur hafa tilhneigingu til að sníða venjur sínar að landsbundnum mörkuðum, yrði það til að hækka kostnaðinn við að starfa yfir landamæri samanborið við kostnað innlendra veitenda og þar með draga úr áhuga á því að stunda viðskipti yfir landamæri. Starfsemi, sem nær yfir landamæri á innri markaðinum, takmarkast einnig af þeim hindrunum sem neytendur, sem óska eftir að opna greiðslureikninga erlendis, reka sig á. Núverandi takmarkandi hæfisviðmiðanir kunna að koma í veg fyrir að borgarar Sambandsins hreyfi sig að vild innan Sambandsins. Ef allir neytendur fá aðgang að greiðslureikningi geta þeir gerst þátttakendur á innri markaðinum og notið ávinningsins af honum.
- 7) Enn fremur þar sem sumir mögulegir neytendur opna ekki greiðslureikninga, annaðhvort vegna þess að þeim er synjað um það eða þeim eru ekki boðnar vörur við hæfi, er möguleg eftirspurn eftir greiðslureikningsþjónustu í Sambandinu ekki fullnýtt sem stendur. Aukin þátttaka neytenda á innri markaðinum yrði greiðsluþjónustuveitendum frekari hvatning til að hasla sér völl á nýjum mörkuðum. Einnig er nauðsynlegt að skapa skilyrði sem gera öllum neytendum kleift að fá aðgang að greiðslureikningi til að stuðla að þátttöku þeirra á innri markaðinum og leyfa þeim að njóta þess ávinnings sem innri markaðurinn hefur haft í för með sér.
- 8) Gagnsæi og sambærileiki gjalda var tekinn til athugunar á vettvangi Sambandsins í framtaksverkefni um sjálfseftirlit sem bankakerfið setti af stað. Ekkert lokasamkomulag náðist þó um það framtaksverkefni. Að því er varðar skipti á reikningum kveða hinar sameiginlegu meginreglur, sem evrópska bankamarkaðsnefndin (e. *European Banking Industry Committee*) setti 2008, á um líkan að gangverki fyrir skipti milli greiðslureikninga í boði banka sem staðsettir eru í sama aðildarríki. Þar sem þessar sameiginlegu meginreglur eru ekki bindandi hefur þeim hins vegar ekki verið beitt með samræmdum hætti í Sambandinu og árangurinn því ófullnægjandi. Þá taka sameiginlegu meginreglurnar aðeins á skiptum á greiðslureikningum á landsvísu en ekki á skiptum yfir landamæri. Að því er varðar aðgang að grunnreiðslureikningum eru aðildarríkin hvött til þess í tilmælum framkvæmdastjórnarinnar 2011/442/ESB ⁽¹⁾ að grípa til nauðsynlegra ráðstafana til að tryggja beitingu tilmælanna eigi síðar en sex mánuðum eftir birtingu þeirra. Sem stendur fara einungis fá aðildarríki að meginreglum þessara tilmæla.

(1) Tilmæli framkvæmdastjórnarinnar 2011/442/ESB frá 18. júlí 2011 um aðgang að grunnreiðslureikningum (Stjtíð. ESB L 190, 21.7.2011, p. 87).

- 9) Til að styðja skilvirkan og snurðulausan fjárhagslegan hreyfanleika til lengri tíma litið er nauðsynlegt að koma á samræmdum báلكi reglna til að takast á við lítinn hreyfanleika neytenda, einkum til að bæta samanburð á þjónustu og gjöldum í tengslum við greiðslureikninga og til að hvetja til skipta á greiðslureikningum, sem og að forðast mismunun á grundvelli búsetu gagnvart neytendum sem hyggjast opna og nota greiðslureikning yfir landamæri. Enn fremur er mjög mikilvægt að samþykkja fullnægjandi ráðstafanir til að stuðla að þátttöku neytenda á markaði fyrir greiðslureikninga. Þessar ráðstafanir munu hvetja greiðsluþjónustuveitendur til að koma inn á innri markaðinn og tryggja jöfn samkeppnisskilyrði, og styrkja með því samkeppni og skilvirka ráðstöfun fjármagns á smásöllumarkaði fyrir fjármála-afurðir innan Sambandsins, til hagsbóta fyrir fyrirtæki og neytendur. Gagnsæjar upplýsingar um gjöld og möguleika á skiptum reikninga munu, ásamt réttinum til aðgangs að almennum greiðslureikningum, einnig gera borgurum Sambandsins auðveldara að fara um og versla innan Sambandsins og njóta þar með ávinnings af innri markaði sem er fyllilega virkur á sviði almennrar fjármálaþjónustu og mun stuðla að frekari þróun innri markaðarins.
- 10) Einnig skiptir sköpum að þessi tilskipun hindri ekki nýsköpun á sviði almennrar fjármálaþjónustu. Á hverju ári verður ný tækniþekking aðgengileg, en hún getur gert núverandi gerð greiðslureikninga úrelta, á borð við hreyfanlega bankaþjónustu og reiðufjáarkort.
- 11) Þessi tilskipun ætti ekki að koma í veg fyrir að aðildarríki viðhaldi eða samþykki strangari ákvæði til verndar neytendum, að því tilskildu að slík ákvæði séu í samræmi við skyldur þeirra samkvæmt lögum Sambandsins og þessari tilskipun.
- 12) Ákvæði þessarar tilskipunar um samanburð á gjöldum og skipti á greiðslureikningum ættu að gilda um alla greiðsluþjónustuveitendur eins og þeir eru skilgreindir í tilskipun 2007/64/EB. Ákvæði þessarar tilskipunar varðandi aðgengi að almennum greiðslureikningum ættu aðeins að gilda um lánastofnanir. Öll ákvæði þessarar tilskipunar ættu að gilda um greiðslureikninga sem neytendur geta notað til að inna af hendi eftirfarandi viðskipti: ráðstafa fjármunum, taka út reiðufé, framkvæma greiðslur til þriðju aðila og taka við greiðslum frá þeim, þ.m.t. millifærslur fjármuna. Þar af leiðandi ætti að undanskilja reikninga með takmarkaðra hlutverk. Til dæmis ættu reikningar á borð við sparireikninga, kreditkortareikninga þar sem fjármunir eru venjulega lagðir inn í þeim eina tilgangi að endurgreiða kreditkortaskuld, veðlán á tékkareikningi og rafeyrisreikningar að jafnaði að falla utan gildissviðs þessarar tilskipunar. Ef þessir reikningar eru notaðir fyrir daglegar greiðslur, og ef þeir fela í sér alla framangreinda starfsemi, falla þeir þó innan gildissviðs þessarar tilskipunar. Reikningar fyrirtækja, jafnvel smárra fyrirtækja eða örfyrirtækja, ættu að falla utan gildissviðs þessarar tilskipunar nema þeir séu í persónulegri eigu. Aðildarríki ættu að geta valið að færa út beitingu þessarar tilskipunar til annarra greiðsluþjónustuveitenda og annarra greiðslureikninga, t.d. reikninga með takmarkaðri greiðslusviðum.
- 13) Þar eð almennur greiðslureikningur er ein tegund greiðslureiknings að því er þessa tilskipun varðar ættu ákvæði um gagnsæi og skipti einnig að gilda um þessa reikninga.
- 14) Skilgreiningarnar í þessari tilskipun ætti að laga að þeim sem eru í annarri löggjöf Sambandsins eftir því sem við verður komið, einkum þeim sem eru í tilskipun 2007/64/EB og reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 260/2012 ⁽¹⁾.
- 15) Nauðsynlegt er að neytendur geti skilið fyrir hvað gjöld standa til að þeir geti borið saman tilboð frá mismunandi greiðsluþjónustuveitendum og tekið upplýstar ákvarðanir um hvaða greiðslureikningar þjóni þörfum þeirra best. Ekki er hægt að bera saman gjöld ef greiðsluþjónustuveitendur nota mismunandi hugtök um sömu þjónustu og leggja fram upplýsingar á mismunandi sniði. Stöðluð hugtakanotkun, ásamt markvissum upplýsingum um gjöld sem settar eru fram á samræmdu sniði og taka til algengustu tegunda þjónustu sem tengjast greiðslureikningum, getur bæði auðveldað neytendum að skilja og bera saman gjöld.

(1) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 260/2012 frá 14. mars 2012 um að koma á tæknilegum og viðskiptalegum kröfum fyrir millifærslur fjármuna og beingreiðslur í evrum og um breytingu á reglugerð (EB) nr. 924/2009 (Stjtið. ESB L 94, 30.3.2012, bls. 22).

- 16) Neytendur hefðu mestan ávinning af upplýsingum sem eru hnitmiðaðar, staðlaðar og auðvelda þeim að bera saman mismunandi greiðsluþjónustuveitendur. Tækin, sem gerð eru aðgengileg neytendum til að bera saman tilboð um greiðslureikninga, væru ekki gagnleg ef það tæki svo langan tíma að skoða gjaldskrár yfir mismunandi tilboð að ávinningurinn af því að velja hagstæðasta tilboðið yrði hverfandi. Þessi tæki ættu að vera margþætt og neytendaprófanir ættu að fara fram. Á þessu stigi ætti hugtakanotkun varðandi gjöld aðeins að vera stöðluð fyrir dæmigerðustu hugtök og skilgreiningar innan aðildarríkja til að forðast hættuna á óhóflegu magni upplýsinga, og til að auðvelda skjóta framkvæmd.
- 17) Aðildarríkin ættu að ákvarða hugtakanotkunina varðandi gjöld þannig að hægt sé að taka tillit til sérstakra eiginleika staðbundinna markaða. Til að þjónusta teljist algeng ætti að hún að falla undir gjald hjá a.m.k. einum greiðsluþjónustuveitanda í aðildarríki. Að auki ætti hugtakanotkunin sem skilgreinir slíka þjónustu, þegar hún er sú sama hjá meirihluta aðildarríkjana, að vera stöðluð á vettvangi Sambandsins svo hægt sé að hafa betri samanburð á tilboðum á greiðslureikningum í Sambandinu. Til að tryggja nægjanlega einsleitni landsskrána ætti Evrópska eftirlitsstofnunin (Evrópska bankaftirlitsstofnunin) sem komið var á fót með reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1093/2010 ⁽¹⁾, að gefa út leiðbeiningar sem aðildarríkin geta stuðst við þegar þau ákvarða hvaða þjónusta er mest notuð og hefur mestan kostnað í för með sér fyrir neytendur á landsvísu. Í því skyni ættu aðildarríki, eigi síðar en 18. desember 2014, að tilkynna framkvæmdastjórninni og Evrópsku bankaftirlitsstofnuninni um hlutaðeigandi yfirvöld sem beina ætti þessum leiðbeiningum til.
- 18) Þegar aðildarríki hafa gengið frá bráðabirgðaskrá yfir algengustu tegundir þjónustu, sem tekið er gjald fyrir á landsvísu, ásamt skilmálum og skilgreiningum ætti Evrópska bankaftirlitsstofnunin að endurskoða þau til að greina, með drögum að tæknilegum eftirlitsstaðli, þá þjónustu sem er sú sama í meirihluta aðildarríkjana og leggja til stöðluð hugtök og skilgreiningar á vettvangi Sambandsins fyrir þau á öllum opinberum tungumálum stofnana Sambandsins. Evrópska bankaftirlitsstofnunin ætti að tryggja að aðeins eitt hugtak sé notað í hverju opinberu tungumáli hvers aðildarríkis sem einnig er opinbert tungumál stofnana Sambandsins. Þetta þýðir að nota má mismunandi hugtök fyrir sömu þjónustu í mismunandi aðildarríkjum sem deila sama opinbera tungumáli stofnana Sambandsins og taka þar með tillit til landsbundinna sérkenna. Þá ættu aðildarríki að fella öll viðeigandi stöðluð hugtök á vettvangi Sambandsins inn í bráðabirgðaskrár sínar og birta lokaskrár sínar á þeim grundvelli.
- 19) Til að auðvelda neytendum að bera saman gjöld vegna greiðslureikninga á öllum innri markaðinum ættu greiðsluþjónustuveitendur að láta þeim í té gjaldskrá fyrir alla þjónustu sem tilgreind er á skránni yfir algengustu þjónustu sem tengist greiðslureikningum á landsvísu. Í gjaldskránni ætti, eftir atvikum, að nota stöðluð hugtök og skilgreiningar sem fastsett eru á vettvangi Sambandsins. Þetta yrði einnig til að stuðla að jöfnum samkeppnisskilyrðum milli greiðsluþjónustuveitenda sem keppa á markaði fyrir greiðslureikninga. Gjaldskráin ætti ekki að taka til neinna annarra gjalda. Ef greiðsluþjónustuveitandi býður ekki þjónustu sem kemur fram í skránni yfir algengustu tegundir þjónustu sem tengjast greiðslureikningum ætti hann að láta það koma fram með því t.d. að merkja þjónustuna „ekki í boði“ eða „á ekki við“. Aðildarríki ættu að geta krafist þess að lykilverisár, á borð við ítarlegan kostnaðarvísi með samantekt heildarárskostnaðar greiðslureikninga fyrir neytendur, séu látnir í té ásamt gjaldskránni. Til að auðvelda neytendum að skilja gjöldin sem þeir verða að greiða fyrir greiðslureikninga sína ætti að gera þeim aðgengilega atriðaskrá með skýrum, ekki of flóknum útskýringum og ótvíræðum á a.m.k. þeim gjöldum og þeirri þjónustu er að finna gjaldskránni. Atriðaskráin ætti að vera gagnlegt verkfæri sem stuðlar að betri skilningi á því hvað gjöldin fela í sér þannig að neytendur geti valið úr meira úrvali af tilboðum á greiðslureikningum. Einnig ætti að skuldbinda greiðsluþjónustuveitendur til að upplýsa neytendur, án endurgjalds og a.m.k. árlega, um öll gjöld sem farið er fram á í tengslum við greiðslureikninga þeirra, þ.m.t., ef við á, yfirdráttarvexti og innlánsvexti.

(1) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1093/2010 frá 24. nóvember 2010 um að koma á fót evrópskri eftirlitsstofnun (Evrópska bankaftirlitsstofnunin), um breytingu á ákvörðun nr. 716/2009/EB og niðurfellingu ákvörðunar framkvæmdastjórnarinnar 2009/78/EB (Stjútíð. ESB L 331, 15.12.2010, bls. 12).

Þetta hefur ekki áhrif á yfirdráttarákvæðin sem sett eru fram í tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2008/48/EB⁽¹⁾. Upplýsingar sem lagðar eru fram eftir á, ætti að veita í sérstöku skjali sem ber heitið „gjaldyfirlit“. Þar ætti að koma fram yfirlit yfir áunna vexti og öll gjöld sem stofnað er til í tengslum við notkun greiðslureikningsins, til að gera neytanda kleift að skilja fyrir hvað er greitt og til að meta þörfina á að breyta eigin neyslumynstri eða fara til annars veitanda. Ávinningurinn væri hámarkaður ef upplýsingarnar sem lagðar *eru fram eftir* á og standa fyrir algengustu tegundir þjónustu væru í sömu röð og upplýsingarnar sem lagðar eru fram fyrir fram.

- 20) Til að fullnægja þörfum neytenda er nauðsynlegt að tryggja að gjaldskrárupplýsingar í tengslum við greiðslureikninga séu nákvæmar, skýrar og samanburðarhæfar. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin ætti því, að höfðu samráði við landsyfirvöld og eftir neytendaprófanir, að semja drög að tæknilegum framkvæmdarstöðlum að því er varðar staðlað framsetningarsnið fyrir gjaldskrána, gjaldyfirlitið og sameiginleg tákni, til að tryggja að þau séu skiljanleg og neytendur geti borið þau saman. Snið, röð liða og fyrirsagnir ættu að vera eins í gjaldskránni og gjaldyfirlitinu í hverju aðildarríki til að neytendur geti borið bæði skjölin saman þannig að sem bestur skilningur fái á upplýsingunum og notkun þeirra. Gjaldskráin og gjaldyfirlitið skulu vera auðgreinanleg frá öðrum orðsendingum. Þegar Evrópska bankaeftirlitsstofnunin útfærir þessi snið ætti hún auk þess einnig að taka mið af því að aðildarríkin geta valið að leggja fram gjaldskrána og gjaldyfirlitið ásamt upplýsingum sem farið er fram á samkvæmt annarri löggjöf Sambandsins eða samkvæmt landslöggjöf, um greiðslureikninga og tengda þjónustu.
- 21) Til að tryggja samræmda notkun gildandi hugtaka Sambandsins alls staðar innan þess ættu aðildarríki að gera greiðsluþjónustuveitendum skylt að nota gildandi hugtök Sambandsins, jafnframt staðlaðri hugtakanotkun á landsvísu sem enn er við lýði, sem tilgreind eru í lokaskránni í samskiptum við neytendur, þ.m.t. í gjaldskránni og gjaldyfirlitinu. Greiðsluþjónustuveitendur ættu að geta notað sérheiti í upplýsingum til neytenda sem varða samninga, auglýsingar og markaðsupplýsingar svo framarlega sem þeir tilgreina með skýrum hætti samsvarandi, viðeigandi staðlað hugtak. Ef þeir kjósa að nota sérheiti í gjaldskránni eða gjaldyfirlitinu ætti það að bætast við hin stöðluðu hugtök sem aukaleg sérmerking, t.d. í svigum eða með smærra letri.
- 22) Sjálfstæð samanburðarvefsetur eru skilvirk leið fyrir neytendur til að meta á einum stað kosti mismunandi tilboða á greiðslureikningum. Slík vefsetur er réttur vettvangur til að sjá fyrir nauðsynlegum skýrum og gagnorðum upplýsingum sem einnig þurfa að vera tæmandi og alhliða svo neytendur geti aflað sér ítarlegri upplýsinga ef þeir óska. Þau ættu að miða að því að taka til eins margbreytilegra tilboða og mögulegt er, til að veita dæmigert yfirlit, en einnig að taka til verulegs hluta markaðarins. Þau geta einnig lækkað leitarkostnað þar sem neytendur þurfa ekki að safna upplýsingum sérstaklega frá greiðsluþjónustuveitendum. Mikilvægt er að upplýsingarnar á slíkum vefsetrum séu áreiðanlegar, gagnsæjar og óhlutdrægar, og að neytendum sé tilkynnt um tilvist slíkra vefsetra. Í þessu skyni ættu aðildarríki að upplýsa almenning um slík vefsetur.
- 23) Til að fá hlutlausar upplýsingar um gjöld sem farið er fram á og vexti í tengslum við greiðslureikninga ættu neytendur að geta notað samanburðarvefsetur aðgengileg almenningi sem eru rekstrarlega óháð greiðsluþjónustuveitendum sem þýðir að enginn greiðsluþjónustuveitandi ætti að fá hagstæðari meðferð en annar í leitarniðurstöðum. Aðildarríki ættu því að tryggja að neytendur hafi frjálstan aðgang að einu slíku vefsetri hið minnsta, hver á sínu svæði. Slík samanburðarvefsetur geta lögbær yfirvöld starfrækt, eða þau verið starfrækt á þeirra vegum, önnur opinber yfirvöld og/eða einkaaðilar. Starfandi vefsetur geta einnig annast samanburð á gjöldum sem tengjast greiðslureikningum og borið saman margar mismunandi fjármálaafurðir eða ófjárhagslegar afurðir. Slík vefsetur ætti að starfrækja í samræmi við tilgreind gæðaviðmið, þ.m.t. kröfurnar um að veita upplýsingar um eigendur þeirra, veita nákvæmar og uppfærðar upplýsingar, tilgreina hvenær þær voru síðast uppfærðar, setja fram skýr og hlutlæg viðmið sem samanburðurinn byggist á og taka til margra mismunandi tilboða á greiðslureikningum sem ná yfir verulegan hluta markaðarins. Aðildarríki ættu

(1) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2008/48/EB frá 23. apríl 2008 um lánssamninga fyrir neytendur og um niðurfellingu á tilskipun ráðsins 87/102/EBE (Stjútíð. ESB L 133, 22.5.2008, bls. 66).

að geta ákveðið hve oft samanburðarvefsetur eiga að endurskoða og uppfæra upplýsingarnar sem þau láta neytendum í té, með tilliti til þess hve oft greiðsluþjónustuveitendur uppfæra venjulega gjaldskráupplýsingar sínar. Aðildarríki ættu einnig að ákveða hvað felst í mörgum mismunandi tilboðum greiðslureikninga, sem ná yfir verulegan hluta markaðarins, með því t.d. að meta fjölda greiðsluþjónustuveitenda og hvort einfaldur meirihluti eða minna dygði og/eða markaðshlutdeild og/eða landfræðilega staðsetningu þeirra. Samanburðarvefsetur ætti að bera saman gjöld sem greidd eru fyrir þjónustu á skránni yfir algengustu tegundir þjónustu sem tengjast greiðslureikningum og sambætta hugtakanoftkun á vettvangi Sambandsins.

Rétt þykir að aðildarríki geti krafist þess að þessi vefsetur beri saman aðrar upplýsingar, t.d. upplýsingar um ákvörðunarþætti þjónustustigs sem greiðsluþjónustuveitendur veita, t.d. fjölda og staðsetningu útibúa eða hraðbanka. Ef aðeins eitt vefsetur er í aðildarríki og það vefsetur hættir starfsemi eða hættir að fara að gæðaviðmiðum ætti aðildarríkið að tryggja að neytendur hafi, innan hæfilegs frests, aðgang að öðru samanburðarvefsetri á landsvísu.

- 24) Það er viðtekin starfsvenja greiðsluþjónustuveitenda að bjóða greiðslureikninga í pakka með afurðum eða þjónustu annarri en þjónustu sem tengist greiðslureikningi, t.d. váttryggingar eða fjármálaráðgjöf. Sú starfsvenja getur verið aðferð greiðsluþjónustuveitenda til að auka fjölbreytni í tilboðum og til að stunda innbyrðis samkeppni og getur að lokum leitt til ávinnings fyrir neytendur. Rannsókn framkvæmdastjórnarinnar árið 2009 um samtvinnun í fjármála-geiranum, sem og viðkomandi samráð og kvartanir neytenda, hafa þó leitt í ljós að greiðsluþjónustuveitendur geta boðið greiðslureikninga í pakka með afurðum sem neytendur hafa ekki beðið um og eru ekki nauðsynlegar fyrir greiðslureikninga, s.s. heimilistryggingar. Þá hefur vakið athygli að þessar starfsvenjur geta minnkað gagnsæi og samanburðarhæfi verðs, takmarkað kaupmöguleika neytenda og haft neikvæð áhrif á hreyfanleika þeirra. Aðildarríki ættu því að tryggja að þegar greiðsluþjónustuveitendur bjóða greiðslureikninga í pakka fái neytendur upplýsingar um hvort hægt er að kaupa greiðslureikninginn sérstaklega og ef svo er, láta í té sérstakar upplýsingar um viðeigandi kostnað og gjöld sem tengjast öllum öðrum afurðum og þjónustu í pakkanum sem hægt er að kaupa sérstaklega.
- 25) Samræma ætti ferlið við að skipta um greiðslureikninga alls staðar í Sambandinu. Sem stendur eru gildandi ráðstafanir á landsvísu afar mismunandi og tryggja ekki fullnægjandi neytendavernd í öllum aðildarríkjunum. Ákvæði löggjafaráráðstafana, sem koma á helstu meginreglum sem greiðsluþjónustuveitendum ber að fylgja þegar þeir veita slíka þjónustu í hverju aðildarríki, myndi bæta starfsemi innri markaðarins, bæði fyrir neytendur og greiðsluþjónustuveitendur. Annars vegar yrði það til að tryggja jöfn samkeppnisskilyrði fyrir neytendur sem kunna að hafa áhuga á að opna greiðslureikning í öðru aðildarríki, þar sem það myndi tryggja að sambærileg vernd sé í boði. Hins vegar myndi það draga úr mismuninum á stjórnvaldsráðstöfunum á landsvísu og yrði þar með til að draga úr stjórnsýsluálagi greiðsluþjónustuveitenda sem hyggjast bjóða þjónustu sína yfir landamæri. Af þessum sökum myndu ráðstafanirnar um skipti auðvelda þjónustustarfsemi í tengslum við greiðslureikninga á innri markaðinum.
- 26) Skipti ættu ekki að fela í sér flutning samnings frá fráfarandi greiðsluþjónustuveitanda til viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda.
- 27) Það er því aðeins hvatning fyrir neytendur að skipta á greiðslureikningum ef ferlið hefur ekki í för með sér óhóflegt stjórnsýsluálag og fjárhagslega byrði. Greiðsluþjónustuveitendur ættu því að bjóða neytendum skýrt, fljótlegt og öruggt verklag til að skipta um greiðslureikninga, þ.m.t. almenna greiðslureikninga. Slíkt verklag ætti að vera tryggt þegar neytendur vilja skipta frá einum greiðsluþjónustuveitanda til annars, og einnig þegar neytendur vilja skipta milli mismunandi greiðslureikninga hjá sama greiðsluþjónustuveitanda. Þetta myndi gera neytendum kleift að njóta góðs af heppilegustu tilboðunum á markaðinum og skipta með auðveldum hætti úr fyrirliggjandi greiðslureikningum í aðra sem kynnu að vera heppilegri, hvort sem þetta er gert hjá sama greiðsluþjónustuveitanda eða milli mismunandi greiðsluþjónustuveitenda. Öll gjöld til greiðslu hjá greiðsluþjónustuveitendum með tilliti til skiptiþjónustu ættu að vera sanngjörn og í samræmi við raunverulegan kostnað greiðsluþjónustuveitenda.

- 28) Aðildarríki ættu, þegar um er að ræða skipti þar sem báðir greiðsluþjónustuveitendur eru á þeirra yfirráðasvæði, að koma á eða viðhalda fyrirkomulagi sem vísar frá því sem kveðið er á um í þessari tilskipun ef það er augljóslega í þágu neytandans.
- 29) Skiptin ættu að vera eins einföld og mögulegt er fyrir neytandann. Til samræmis við það ættu aðildarríki að tryggja að viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi beri ábyrgð á að hefja ferlið og stýra því fyrir hönd neytandans. Aðildarríki ættu að geta notað viðbótarúrræði, t.d. tæknilega lausn, þegar þau koma á skiptiþjónustu. Slík viðbótarúrræði kunna að vera umfram kröfurnar í þessari tilskipun, t.d. kann skiptiþjónustan að vera veitt innan styttri tímamarka, eða þess kann að vera krafist af greiðsluþjónustuveitendum, að beiðni neytanda, að þeir tryggi sjálfvirka eða handvirka beiningu millifærslu fjármuna sem tekið er við á fyrri greiðslureikning yfir á nýjan greiðslureikning í afmarkaðan, tiltekinn tíma frá viðtöku kvittunar fyrir heimild til að skipta. Greiðsluþjónustuveitandi getur einnig notað slík viðbótarúrræði að eigin vali, jafnvel þegar aðildarríki fer ekki fram á það.
- 30) Leyfa ætti neytendum að biðja viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda að skipta öllum eða hluta af millifærslu fjármuna, reglulegum millifærslum fjármuna eða umboðum fyrir beingreiðslur, helst á einum fundi með viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda. Í því skyni ættu neytendur að geta undirritað eina heimild með samþykki fyrir hvert framangreindra verkefna. Aðildarríki gætu farið fram á að neytandinn veiti heimildina skriflega en gætu einnig kosið að samþykkja jafngildar aðferðir eftir því sem við á, t.d. þegar sjálfvirkt kerfi fyrir skipti er fyrir hendi. Áður en neytandinn veitir heimildina ætti að upplýsa hann um öll stig verklagsins sem nauðsynleg eru til að ganga frá skiptunum. Til dæmis gæti veiting heimildarinnar tekið til allra verkefnanna sem eru hluti af skiptiþjónustunni og gæti gert neytandanum kleift að velja aðeins sum þessara verkefna.
- 31) Samvinna við fráfarandi greiðsluþjónustuveitanda er nauðsynleg til að skiptin skili árangri. Fráfarandi greiðsluþjónustuveitandi ætti að veita viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda allar þær upplýsingar sem nauðsynlegar eru til að leggja greiðslurnar inn á hinn greiðslureikninginn. Slíkar upplýsingar ættu þó ekki að vera ítarlegri en nauðsynlegt er til að ganga frá skiptunum.
- 32) Til að auðvelda opnun reikninga yfir landamæri ætti neytandinn að mega biðja nýja greiðsluþjónustuveitandann að setja upp, á nýja greiðslureikninginn, allar eða hluta af reglulegum millifærslum fjármuna, samþykkja beingreiðslur frá þeim degi sem neytandinn tiltekur og veita neytandanum upplýsingar um nýja greiðslureikninginn, helst á einum fundi með nýja greiðsluþjónustuveitandanum.
- 33) Neytendur ættu ekki að verða fyrir fjárhagstjóni, á borð við kostnað og vexti, vegna mistaka annars hvors greiðsluþjónustuveitandans sem á þátt í að sjá um skiptin. Einkum ættu neytendur ekki að verða fyrir neinu fjárhagstjóni vegna greiðslna viðbótargjalda, vaxta eða annars kostnaðar, sekta, viðurlaga eða annars fjárhagsskaða vegna tafar á framkvæmd greiðslunnar.
- 34) Aðildarríki ættu að ábyrgjast að neytendur sem hyggjast opna greiðslureikning sæti ekki mismunun á grundvelli þjóðernis eða búsetustaðar. Mikilvægt er að lánastofnanir tryggi að viðskiptamenn þeirra noti fjármálakerfið ekki í ólöglegum tilgangi, s.s. svik, peningabætti eða fjármögnun hryðjuverka, en þær ættu þó ekki setja hindranir á neytendur sem vilja njóta ávinnings af kostum innri markaðarins með því að opna og nota greiðslureikninga yfir landamæri. Því ætti ekki að nota ákvæði tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2005/60/EB ⁽¹⁾ sem átyllu til að hafna neytendum sem eru síður álitlegir í fjárhagslegu tilliti.

(1) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/60/EB frá 26. október 2005 um ráðstafanir gegn því að fjármálakerfið sé notað til peningabættis og til fjármögnunar hryðjuverka (Stjtíð. ESB L 309, 25.11.2005, bls. 15).

- 35) Neytendur með lagalega búsetu í Sambandinu ættu ekki að sæta mismunun vegna þjóðernis eða búsetustaðar né vegna neinnar annarrar ástæðu sem um getur í 21. gr. sáttmála Evrópusambandsins um grundvallarréttindi („sáttmálinn“) þegar þeir sækja um greiðslureikning eða fá aðgang að greiðslureikningi innan Sambandsins. Aðildarríki ættu enn fremur að tryggja aðgengi að almennum greiðslureikningum án tillits til fjárhagslegrar stöðu neytenda, s.s. atvinnustöðu, tekna, lánasögu eða persónulegs gjaldþrots.
- 36) Neytendur sem hafa lagalega búsetu í Sambandinu en eru ekki með greiðslureikning í tilteknu aðildarríki ættu að geta opnað og notað almennan greiðslureikning í því aðildarríki. Hugtakið „með lagalega búsetu í Sambandinu“ ætti bæði að taka til borgara Sambandsins og ríkisborgara þriðja lands sem þegar njóta réttinda í krafti gerða Sambandsins, t.d. reglugerðar ráðsins (EBE) nr. 1408/71 ⁽¹⁾, tilskipunar ráðsins 2003/109/EB ⁽²⁾, reglugerðar ráðsins (EB) nr. 859/2003 ⁽³⁾ og tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2004/38/EB ⁽⁴⁾. Það ætti einnig að taka til fólks sem leitar hælís samkvæmt Genfarsamningnum frá 28. júlí 1951 um réttarstöðu flóttamanna, bókuninni við hann frá 31. janúar 1967 og öðrum viðeigandi alþjóðasamningum. Aðildarríki ættu enn fremur að geta rýmkað merkingu hugtaksins „með lagalega búsetu í Sambandinu“ þannig að það nái til annarra ríkisborgara þriðja lands sem eru staddir á yfirráðasvæði þeirra.
- 37) Aðildarríki ættu að geta, með fullri virðingu fyrir mannfrelsi sem tryggð eru með sáttmálunum, farið fram á að neytendur sem vilja opna almennan greiðslureikning á yfirráðasvæði þeirra, sýni fram á einlægan áhuga í þá veru. Án þess að hafa áhrif á kröfurnar sem samþykktar eru í samræmi við tilskipun 2005/60/EB til að koma í veg fyrir peningabætti ætti ekki að vera þörf á að neytendur mæti í eigin persónu í húsnæði lánastofnananna til að sýna fram á einlægan áhuga sinn.
- 38) Aðildarríki ættu að tryggja að fjöldi lánastofnana með almenna greiðslureikninga í boði sé nægjanlegur til að tryggja að hann nái til allra neytenda til að forðast hvers konar mismunun gegn þeim og til að hindra röskun á samkeppni. Þeir þættir sem taka ber tillit til, þegar ákvarðaður er nægjanlegur fjöldi lánastofnana, ættu að taka til umfangs netkerfis lánastofnananna, stærðar yfirráðasvæðis aðildarríkisins, dreifingar neytenda á yfirráðasvæðinu, markaðshlutdeildar lánastofnananna og hvort almennir greiðslureikningar standa aðeins fyrir lítinn hluta þeirra greiðslureikninga sem lánastofnunin veitir. Að meginreglu til ættu eins margar lánastofnanir og mögulegt er að bjóða almenna greiðslureikninga, í því skyni að tryggja að neytendur geti opnað slíka reikninga í húsnæði lánastofnunar sem er nálægt búsetustað þeirra, og að neytendur sæti ekki mismunun á neinn hátt hvað varðar aðgang að slíkum reikningum og geti notað þá á skilvirkan hátt. Aðildarríki ættu einkum að tryggja að ekki sé um neina sjáanlega mismunun að ræða sem sæist t.d. af mismunandi útliti korts, öðru reikningsnúmeri eða öðru kortanúmeri. Það ætti þó að vera mögulegt fyrir aðildarríki að gera ráð fyrir að færri lánastofnanir bjóði almenna greiðslureikninga, en þetta ætti t.d. að réttlæta á þeim grundvelli að þessar lánastofnanir séu með starfsemi svo víða á yfirráðasvæði þess aðildarríkis að þær gætu þjónað öllum neytendum án þess að þeir neyðist til að ferðast of langt að heiman til að ná til þeirra. Þá ættu neytendur með aðgang að almennum greiðslureikningum ekki að verða fyrir neinni útilokun, en auðveldara er að ná því markmiði ef fleiri lánastofnanir eru tilnefndar.
- 39) Aðildarríki ættu að geta komið á fyrirkomulagi til að aðstoða neytendur án fasts heimilisfangs, umsækjendur um hæli og neytendur sem ekki hefur verið veitt dvalarleyfi, en sem ekki er mögulegt að vísa á brott af lagalegum eða raunverulegum ástæðum, til að njóta fulls ávinnings af þessari tilskipun.

⁽¹⁾ Reglugerð ráðsins (EBE) nr. 1408/71 frá 14. júní 1971 um beitingu almannatryggingareglna gagnvart launþegum og fjölskyldum þeirra sem flytja innan Bandalagsins (Stjttíð. EB L 149, 5.7.1971, bls. 2).

⁽²⁾ Tilskipun ráðsins 2003/109/EB frá 25. nóvember 2003 um ríkisborgara þriðju landa sem hafa stöðu einstaklinga með fasta búsetu (Stjttíð. EB L 16, 23.1.2004, p. 44).

⁽³⁾ Reglugerð ráðsins (EB) nr. 859/2003 frá 14. maí 2003 um að láta ákvæði reglugerðar (EBE) nr. 1408/71 og reglugerðar (EBE) nr. 574/72 ná til ríkisborgara þriðju landa sem þessi ákvæði taka ekki þegar til einungis á grundvelli þjóðernis þeirra (Stjttíð. ESB L 124, 20.5.2003, p. 1).

⁽⁴⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2004/38/EB frá 29. apríl 2004 um rétt borgara Sambandsins og aðstandenda þeirra til frjálsrar farar og dvalar á yfirráðasvæði aðildarríkjanna, um breytingu á reglugerð (EBE) nr. 1612/68 og niðurfellingu tilskipana 64/221/EBE, 68/360/EBE, 72/194/EBE, 73/148/EBE, 75/34/EBE, 75/35/EBE, 90/364/EBE, 90/365/EBE og 93/96/EBE (Stjttíð. ESB L 158, 30.4.2004, bls. 77).

- 40) Þegar aðildarríki gefa lánastofnunum leyfi, að beiðni neytanda, til að veita yfirdráttarheimild í tengslum við almennan greiðslureikning, ættu þau að geta skilgreint hámarksfjárhæð og hámarks lengd hvers slíks yfirdráttar. Aðildarríki ættu einnig að tryggja að upplýsingar um öll tengd gjöld séu tilkynntar neytendum með gagnsæjum hætti. Loks ættu lánastofnanir að fara að tilskipun 2008/48/EB þegar þær bjóða yfirdráttarheimildir í tengslum við almennan greiðslureikning.
- 41) Til að notendur almennra greiðslureikninga fái þjónustu við hæfi ættu aðildarríki að fara fram á að lánastofnanir tryggi að viðkomandi starfsfólk hafi hlotið fullnægjandi þjálfun og að mögulegir hagsmunaaðreksstrar hafi ekki neikvæð áhrif á þessa viðskiptavini.
- 42) Aðildarríki ættu að geta gefið lánastofnunum leyfi til að hafna því að opna almennan greiðslureikning fyrir neytendur sem eru þegar með virkan og a.m.k. jafngildan greiðslureikning í sama aðildarríki. Lánastofnanir ættu að geta borið heiðursyfirlýsingu neytandans fyrir sig til að sannreyna hvort hann er þegar með greiðslureikning.
- 43) Aðildarríki ættu að tryggja að lánastofnanir vinni umsóknir um almenna greiðslureikninga innan tímafresta sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun og, ef slíkri umsókn er synjað, að lánastofnanirnar upplýsi neytandann um sérstakar ástæður synjunarinnar, nema slík birting upplýsinga væri í andstöðu við þjóðaröryggi, allsherjarreglu eða tilskipun 2005/60/EB.
- 44) Neytendum ætti að vera tryggður aðgangur að fjölbreyttri grunnreiðsluþjónustu. Þjónusta tengd almennum greiðslureikningum ætti að taka til þess möguleika að ráðstafa fjármunum og taka út reiðufé. Neytendur ættu að geta framkvæmt helstu greiðslur á borð við að fá tekjur eða bætur, greiða reikninga eða skatta og kaupa vörur og þjónustu, þ.m.t. með beingreiðslum, millifærslu fjármuna og notkun greiðslukorts. Slík þjónusta ætti að gera kleift að kaupa vörur og þjónustu á Netinu og gefa neytendum tækifæri til að framkvæma greiðslubeiðnir gegnum þjónustu lánastofnunar á Netinu ef hún er tiltæk. Almennur greiðslureikningur ætti þó ekki að einskorðast við Netið þar sem það gæti skapa hindrun fyrir neytendur sem eru ekki með netaðgang. Aðildarríki ættu að sjá til þess, að því er varðar þjónustu sem tengist því að opna, reka og loka greiðslureikningnum, sem og að ráðstafa fjármunum og taka út reiðufé og framkvæma greiðslur með greiðslukortum að undanskildum kreditkortum, að ekki verði nein takmörkun á fjölda aðgerða sem standa neytandanum til boða samkvæmt hinum sértæku reglum um verðlagningu sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun. Að því er varðar millifærslu fjármuna og beingreiðslur, sem og færslur með kreditkortum sem tengjast almennum greiðslureikningum, ættu aðildarríki að geta ákvarðað lágmarksfjölda aðgerða sem munu standa neytandanum til boða samkvæmt sértækum reglum um verðlagningu sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun, að því tilskildu að þjónustan sem þessar aðgerðir tengjast sé til eigin nota neytandans. Aðildarríkin ættu að taka tillit til núverandi neytendahegðunar og gildandi viðskiptahátta þegar þau ákvarða hvað á að teljast til eigin nota. Gjöld til greiðslu fyrir aðgerðir sem eru umfram lágmarksfjölda aðgerða ættu aldrei að vera hærri en gjöld til greiðslu samkvæmt venjulegri stefnu lánastofnana í verðlagsmálum.
- 45) Taka ætti tillit til sérstakra aðstæðna í hverju landi þegar greind er sú þjónusta sem veita á með almennum greiðslureikningum og lágmarksfjölda aðgerða. Einkum má líta svo á að viss þjónusta sé nauðsynleg til að tryggja fulla notkun greiðslureikninga í tilteknu aðildarríki, vegna þess hve notkun þeirra er útbreidd á landsvísu. Til dæmis er algengt í sumum aðildarríkjum að neytendur noti ávísanir þótt sá greiðslumiðill sé mjög lítið notaður í öðrum aðildarríkjum. Þessi tilskipun ætti því að gera aðildarríkjum kleift að auðkenna viðbótarþjónustu sem er talin nauðsynleg á landsvísu og sem ætti að veita með almennum greiðslureikningi í hlutaðeigandi aðildarríki. Þá ættu aðildarríki að tryggja að gjöld til greiðslu hjá lánastofnunum fyrir að bjóða slíka viðbótarþjónustu í tengslum við almenna greiðslureikninga séu sanngjörn.

- 46) Til að tryggja að sem flestir neytendur geti nýtt sér almenna greiðslureikninga ættu þeir að vera í boði án endurgjalds eða gegn sanngjörnu gjaldi. Til að hvetja viðkvæma neytendur án bankareiknings til þátttöku á viðskiptabankamarkaði (smásölu) ættu aðildarríki að geta boðið þessum neytendum þessa almennu greiðslureikninga með sérstaklega hagstæðum skilmálum, t.d. án endurgjalds. Aðildarríkjum ætti að vera frjálst að skilgreina tilhögunina við að auðkenna þá neytendur sem geta notið góðs af almennum greiðslureikningum með hagstæðari skilmálum, að því tilskildu að þessi tilhögun tryggji að viðkvæmir neytendur fái aðgang að almennum greiðslureikningi. Hvað sem öðru líður ætti slík nálgun ekki að hafa áhrif á rétt allra neytenda, þ.m.t. þeirra sem ekki teljast viðkvæmir, til að fá aðgang að almennum greiðslureikningum, a.m.k. gegn sanngjarnri greiðslu. Enn fremur ættu öll viðbótargjöld á neytandann, fyrir að fara ekki að skilmálunum sem mælt er fyrir um í samningnum, að vera sanngjörn. Aðildarríki ættu að ákvarða hvað teljist sanngjarnt gjald samkvæmt innlendum aðstæðum.
- 47) Lánastofnanir ættu einungis í sérstökum tilvikum að neita að stofna til, eða fella úr gildi, samninga um almenna greiðslureikninga, t.d. ef ekki er farið að löggjöf um peningþvætti og fjármögnun hryðjuverka, eða um forvarnir gegn glæpum og rannsóknir á þeim. Jafnvel í þessum tilvikum er aðeins hægt að réttlæta neitun ef neytandinn fer ekki að þeirri löggjöf en ekki vegna þess að tilhögunin við að athuga hvort farið er að löggjöfinni sé of íþyngjandi eða kostnaðarsöm. Þó gætu verið tilvik þegar neytandi misnotar rétt sinn til að stofna og nota almennan greiðslureikning. Til dæmis ætti aðildarríki að geta leyft lánastofnunum að grípa til ráðstafana gegn neytendum sem hafa framið afbrot, á borð við alvarleg svik gagnvart lánastofnun, með það fyrir augum að koma í veg fyrir að slíkt afbrot endurtaki sig. Slíkar ráðstafanir geta t.d. tekið til takmarkaðs aðgangs þess neytanda að almennum greiðslureikningi í tiltekinn tíma. Enn fremur getur verið um tilvik að ræða þegar fyrri synjun umsóknar um greiðslureikning kann að vera nauðsynleg til að auðkenna neytendur sem gætu haft ávinning af greiðslureikningi á hagstæðari kjörum. Í slíku tilviki ætti lánastofnunin að upplýsa neytandann um að hann geti fengið sérstaka málsmeðferð ef umsókn hans um greiðslureikning gegn gjaldi, eins og kveðið er á um í þessari tilskipun, er synjað til að fá aðgang að almennum greiðslureikningi án endurgjalds. Slík viðbótartilvik ættu þó bæði að vera takmörkuð, sértæk og byggjast á nákvæmlega tilgreindum ákvæðum landslaga. Þegar aðildarríki auðkenna viðbótartilvik þar sem lánastofnanir geta neitað að bjóða neytendum greiðslureikninga ættu þau m.a. að geta tilgreint ástæður er varða almannaöryggi eða allsherjarreglu.
- 48) Aðildarríki og lánastofnanir ættu að veita neytendum skýrar og skiljanlegar upplýsingar um réttinn til að stofna og nota almenna greiðslureikninga. Aðildarríki ættu að tryggja að ráðstafanir er varða samskipti séu hnitmiðaðar, en einkum að þær nái til viðkvæmra neytenda sem hvorki eru með fasta búsetu né bankareikning. Lánastofnanir ættu með virkum hætti að veita neytendum aðgang að aðgengilegum upplýsingum og nægjanlegan stuðning varðandi sérkenni almennra greiðslureikninga sem í boði eru, tengd gjöld og skilyrði fyrir notkun og einnig hvernig neytendur geta neytt réttar síns til að stofna almenna greiðslureikninga. Einkum ætti að upplýsa neytendur um að ekki er skylt að kaupa viðbótartjónustu til að fá aðgang að almennum greiðslureikningi.
- 49) Aðildarríki ættu að stuðla að aðgerðum sem styðja miðlun þekkingar til viðkvæmstu neytendanna, leiðbeina þeim og styðja þá til að annast eigin fjármál með ábyrgum hætti. Upplýsingar þarf einnig að veita um leiðbeiningarnar sem neytendasamtök og landsyfirvöld geta veitt neytendum. Enn fremur ættu aðildarríki að hvetja til framtaksverkefna þeirra lánastofnana sem leitast við að sameina veitingu almennra greiðslureikninga og óháða fjármálafræðslu.
- 50) Til að auðvelda greiðsluþjónustuveitendum að veita þjónustu sína yfir landamæri vegna samvinnu, upplýsingaskipta og lausnar deilumála milli lögbærra yfirvalda, ættu lögbær yfirvöld, sem bera ábyrgð á framkvæmd þessarar tilskipunar, að vera þau yfirvöld sem starfa undir forsjá Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar, eins og sett er fram í reglugerð (ESB) nr. 1093/2010, eða önnur landsbundin yfirvöld, að því gefnu að þau vinni með yfirvöldunum sem starfa undir forsjá Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar til að vinna skyldustörf sín samkvæmt þessari tilskipun.

- 51) Aðildarríki ættu að tilnefna lögbær yfirvöld sem ætlað er að tryggja framkvæmd þessarar tilskipunar og ættu að tryggja að þeim verði veittar rannsóknar- og framkvæmdaheimildir og nægilegt fjármagn til að inna af hendi skyldur sínar. Lögbær yfirvöld geta gripið til aðgerða vegna tiltekinna þátta í þessari tilskipun með því að vísa máli til dómstóla sem eru þar til bærir að taka lagalega ákvörðun, þ.m.t. eftir því sem við á, með málskoti. Þetta gæti gert aðildarríkjum kleift að láta framfylgd þessara ákvæða vera í höndum viðkomandi stofnana og dómstóla, einkum þar sem ákvæði þessarar tilskipunar væru lögleidd í einkarétti. Aðildarríki ættu að geta tilnefnt mismunandi lögbær yfirvöld til að framfylgja þeim viðtæku kvöðum sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun. Aðildarríki gætu, t.d. vegna sumra ákvæða, tilnefnt lögbær yfirvöld sem bera ábyrgð á framfylgd neytendaverndar en á sama tíma gætu þau ákveðið að tilnefna aðra sem aðila til að sinna fjárhagslegu eftirliti. Möguleikinn á að tilgreina mismunandi lögbær yfirvöld ætti ekki að hafa áhrif á skylduna til viðvarandi eftirlits og samvinnu milli lögbærra yfirvalda, eins og kveðið er á um í þessari tilskipun.
- 52) Neytendur ættu að hafa aðgang að árangursríkri og skilvirkri málsmeðferð til lausnar deilumálum utan dómstóla, til lausnar deilumála sem rísa á grundvelli réttinda og skyldna sem komið er á samkvæmt þessari tilskipun. Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2013/11/ESB ⁽¹⁾ tryggir þegar þennan aðgang, að því marki sem um deilumál vegna samninga er að ræða. Þó ættu neytendur einnig að hafa aðgang að málsmeðferð til lausnar deilumálum utan dómstóla ef um er að ræða deilur sem verða áður en samningar eru gerðir um réttindi og skyldur sem komið er á samkvæmt þessari tilskipun, t.d. þegar þeim er synjað um aðgang að almennum greiðslureikningum. Þessi tilskipun kveður því á um að neytendur ættu að hafa aðgang að málsmeðferð til lausnar deilumálum utan dómstóla til lausnar deilumála um réttindi og skyldur sem þessi tilskipun kemur á, án þess að greina á milli deilna vegna samninga og deilna sem rísa áður en samningar eru gerðir. Slík málsmeðferð til lausnar deilumála utan dómstóla og aðilarnir sem bjóða hana ættu að fara að gæðakröfunum sem komið var á með tilskipun 2013/11/ESB. Hlítning þessarar tilskipunar útheimtir vinnslu á persónuupplýsingum neytenda. Þessi vinnsla er með fyrirvara um tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 95/46/EB ⁽²⁾. Þessi tilskipun ætti því að vera í samræmi við reglurnar sem mælt er fyrir um í tilskipun 95/46/EB.
- 53) Aðildarríki ættu, á tveggja ára fresti og í fyrsta skipti innan fjögurra ára frá gildistöku þessarar tilskipunar, að fá áreiðanlegar árlegar tölfraðilegar upplýsingar um virkni aðgerðanna sem kynntar eru í þessari tilskipun. Þau ættu að nota allar viðeigandi upplýsingar og veita framkvæmdastjórninni þær upplýsingar. Framkvæmdastjórnin ætti að leggja fram skýrslu á grundvelli upplýsinganna frá aðildarríkjunum, í fyrsta skipti fjórum árum eftir gildistöku þessarar tilskipunar og á tveggja ára fresti eftir það.
- 54) Endurskoðun á þessari tilskipun ætti að fara fram fimm árum eftir gildistöku hennar til að taka mið af markaðsþróun, t.d. tilkomu nýrra gerða greiðslureikninga og greiðsluþjónustu, sem og þróun á öðrum sviðum laga Sambandsins og reynslu aðildarríkja. Skýrslan, sem byggð er á endurskoðuninni, ætti að fela í sér skrá málshöfðana sem framkvæmdastjórnir stofnar til vegna brota í tengslum við þessa tilskipun. Skýrslan ætti einnig að fela í sér mat á meðalupphæð gjalda fyrir greiðslureikninga innan gildissviðs þessarar tilskipunar í aðildarríkjum, mat á því hvort aðgerðirnar sem hafa verið teknar upp hafa aukið skilning neytenda á gjöldum greiðslureikninga, sambærileika greiðslureikninga og hve auðvelt er að skipta á greiðslureikningum, sem og fjölda reikningshafa sem hafa skipt um greiðslureikninga síðan þessi tilskipun var leidd í lög.

Hún ætti einnig að greina fjölda þeirra sem bjóða almenna greiðslureikninga og fjölda þeirra reikninga sem hafa verið stofnaðir, þ.m.t. af neytendum sem voru ekki áður með reikninga, dæmi um bestu starfsvenjur meðal aðildarríkja til að draga úr útilokun neytenda frá aðgangi að greiðsluþjónustu, og árgjöld sem að meðaltali eru lögð á almenna greiðslureikninga. Í henni ætti einnig að meta kostnað og ávinning af að koma hreyfanleika greiðslureikninga í framkvæmd alls staðar í Sambandinu, hagkvæmni ramma til að tryggja að greiðslum frá einum greiðslureikningi sé á sjálfvirknan hátt beint áfram til annars innan sama aðildarríkis ásamt sjálfvirkum tilkynningum til viðtakenda greiðslu eða greiðenda þegar yfirfærslum þeirra er beint áfram, og að auka skiptiþjónustu til að hún taki til tilvika þar sem viðtakandi

⁽¹⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2013/11/ESB frá 21. maí 2013 um lausn deilumála neytenda utan dómstóla og um breytingu á reglugerð (EB) nr. 2006/2004 og tilskipun 2009/22/EB (tilskipun um deilumál á sviði neytendamála) (Stjttíð. EB L 165, 18.6.2013, p. 63)

⁽²⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 95/46/EB frá 24. október 1995 um vernd einstaklinga í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga og um frjálsa miðlun slíkra upplýsinga (Stjttíð. EB L 281, 23.11.1995, bls. 31).

og fráfarandi greiðsluþjónustuveitandi eru hvor í sínu aðildarríkinu. Hún ætti einnig að taka til mats á skilvirkni gildandi ráðstafana og þarfarinnar fyrir viðbótarráðstafanir til að auka fjárhagslega þátttöku og aðstoða þjóðfélagsþegna sem standa höllum fæti með tilliti til mikillar skuldsetningar. Í henni ætti einnig að meta hvort ákvæðin um upplýsingarnar sem greiðsluþjónustuveitendur eiga að veita þegar þeir bjóða pakkaðar afurðir séu fullnægjandi eða hvort þörf er á viðbótarráðstöfunum. Í skýrslunni ætti einnig að meta þörfina á viðbótarráðstöfunum með tilliti til samanburðarvefsetra og þarfarinnar fyrir að faggilda samanburðarvefsetur. Framkvæmdastjórnin ætti að leggja þá skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið ásamt tillögum, ef við á, að nýrri löggjöf.

- 55) Í þessari tilskipun eru grundvallarréttindi virt og þeim meginreglum fylgt sem viðurkenndar eru í samræmi við sáttmála Evrópusambandsins um grundvallarréttindi í samræmi við 1. mgr. 6. gr. sáttmálans um Evrópusambandið (TEU).
- 56) Þar eð aðildarríkin geta ekki fyllilega náð markmiðum þessarar tilskipunar, þ.e. að greiða fyrir gagnsæi og samanburði á gjöldum í tengslum við greiðslureikninga, skiptum á og aðgengi að almennum greiðslureikningum, og þeim verður betur náð á vettvangi Sambandsins, vegna þarfarinnar á að sigrast á uppskiptingu markaðarins og tryggja jöfn samkeppnis-skilyrði í Sambandinu, er Sambandinu heimilt að samþykkja ráðstafanir í samræmi við nálægðarregluna eins og sett er fram í 5. gr. sáttmálans um Evrópusambandið. Í samræmi við meðalhófsregluna, eins og hún er sett fram í þeirri grein, er ekki gengið lengra en nauðsyn krefur í þessari tilskipun til að ná þessum markmiðum.
- 57) Í samræmi við sameiginlega pólitíska yfirlýsingu aðildarríkja og framkvæmdastjórnarinnar frá 28. september 2011 um skýringaskjöl⁽¹⁾, hafa aðildarríkin skuldbundið sig, í rökstuddum tilvikum, til að láta tilkynningunni um lögleiðingarráðstafanir sínar fylgja eitt eða fleiri skjöl sem skýra út sambandið milli innihalds tilskipunar og samsvarandi hluta landsbundinna lögleiðingargerna. Að því er þessa tilskipun varðar telur löggjafinn að sending slíkra gagna sé réttlætunleg.
- 58) Haft hefur verið samráð við Evrópsku persónuverndarstofnunina.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

I. KAFLI

EFNI, GILDISSVIÐ OG SKILGREININGAR

1. gr.

Efni og gildissvið

1. Í þessari tilskipun er mælt fyrir um reglur um gagnsæi og samanburð á gjöldum sem neytendur þurfa að greiða fyrir greiðslureikninga sína í Sambandinu, reglur um skipti á greiðslureikningum innan aðildarríkis og reglur til að greiða fyrir að neytendur stofni greiðslureikninga yfir landamæri.
2. Í þessari tilskipun er einnig skilgreindur rammi fyrir reglur og skilyrði sem aðildarríki verða að fylgja til að tryggja rétt neytenda til að stofna og nota almenna greiðslureikninga í Sambandinu.
3. Ákvæði II. og III. kafla gilda um greiðsluþjónustuveitendur.
4. Ákvæði IV. kafla gilda um lánastofnanir.

Aðildarríki geta ákveðið að IV. kafli gildi um aðra greiðsluþjónustuveitendur en lánastofnanir.

⁽¹⁾ Stjttíð. ESB C 369, 17.12.2011, bls. 14.

5. Aðildarríki geta ákveðið að öll tilskipunin eða hluti hennar gildi ekki um aðilana sem um getur í 5. mgr. 2. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2013/36/ESB ⁽¹⁾.

6. Þessi tilskipun gildir um greiðslureikninga sem neytendur geta a.m.k. notað til að:

- a) ráðstafa fjármunum á greiðslureikning,
- b) taka reiðufé út af greiðslureikningi,
- c) framkvæma greiðslur og taka við þeim, þ.m.t. millifærsla fjármuna, til og frá þriðja aðila.

Aðildarríki geta ákveðið að öll tilskipunin eða hluti hennar gildi um aðra greiðslureikninga en þá sem um getur í fyrstu undirgrein.

7. Stofnun og notkun almenns greiðslureiknings samkvæmt þessari tilskipun skal vera í samræmi við tilskipun 2005/60/EB.

2. gr.

Skilgreiningar

Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

- 1) „neytandi“: einstaklingur sem starfar að markmiðum sem liggja utan við atvinnugrein, fyrirtæki, iðju eða sérgrein hans,
- 2) „með lagalega búsetu í Sambandinu“: einstaklingur með rétt til búsetu í aðildarríki samkvæmt lögum Sambands eða landslögum, þ.m.t. neytendur án fasts heimilisfangs og einstaklingar sem sækja um hæli samkvæmt Genfarsamningnum frá 28. júlí 1951 um réttarstöðu flóttamanna, bókuninni við hann frá 31. janúar 1967 og öðrum viðeigandi alþjóðasamningum,
- 3) „greiðslureikningur“: reikningur á nafni eins eða fleiri neytenda sem er notaður við framkvæmd greiðslna,
- 4) „greiðsluþjónusta“: greiðsluþjónusta eins og hún er skilgreind í 3. lið 4. gr. tilskipunar 2007/64/EB,
- 5) „greiðsla“: aðgerð sem greiðandi eða viðtakandi greiðslu á frumkvæði að til að leggja inn, millifæra eða taka út fjármuni, án tillits til þess hvort einhverjar skuldbindingar milli greiðanda og viðtakanda greiðslu liggja til grundvallar,
- 6) „þjónusta tengd greiðslureikningi“: öll þjónusta sem tengist því að stofna, reka og loka greiðslureikningi, þ.m.t. greiðsluþjónusta og greiðslur sem falla undir gildissvið g-liðar 3. gr. tilskipunar 2007/64/EB og yfirdráttarheimildir og yfirdráttur,
- 7) „greiðsluþjónustuveitandi“: greiðsluþjónustuveitandi eins og hann er skilgreindur í 9. lið 4. gr. tilskipunar 2007/64/EB,

⁽¹⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2013/36/ESB frá 26. júní 2013 um aðgang að starfsemi lánastofnana og varfærnisefirlit með lánastofnunum og verðbréfafyrirtækjum, um breytingu á tilskipun 2002/87/EB og um niðurfellingu á tilskipunum 2006/48/EB og 2006/49/EB (Stjtfð. ESB L 176, 27.6.2013, bls. 338).

- 8) „lánastofnun“: lánastofnun eins og hún er skilgreind í 1. lið 1. mgr. 4. gr. reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 575/2013 ⁽¹⁾,
- 9) „greiðslumiðill“: hvers konar greiðslumiðill eins og hann er skilgreindur í 23. lið 4. gr. tilskipunar 2007/64/EB,
- 10) „fráfarandi greiðsluþjónustuveitandi“: greiðsluþjónustuveitandi sem yfirfærir upplýsingarnar sem þörf er á til að framkvæma skiptin,
- 11) „viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi“: greiðsluþjónustuveitandi sem móttækur upplýsingarnar sem þörf er á til að framkvæma skiptin,
- 12) „greiðslufyrirmæli“: hvers konar fyrirmæli greiðanda eða viðtakanda greiðslu til greiðsluþjónustuveitanda um framkvæmd greiðslu,
- 13) „greiðandi“: einstaklingur eða lögaðili sem á greiðslureikning og heimilar greiðslufyrirmæli af þeim greiðslureikningi eða, ef ekki er um greiðslureikning greiðanda að ræða, einstaklingur eða lögaðili sem gefur fyrirmæli um greiðslu á greiðslureikning viðtakanda greiðslu,
- 14) „viðtakandi greiðslu“: einstaklingur eða lögaðili sem er fyrirhugaður viðtakandi fjármuna sem hafa verið viðfang greiðslu,
- 15) „gjöld“: öll möguleg gjöld og sektir sem neytandi á að greiða greiðsluþjónustuveitanda fyrir eða í tengslum við þjónustu sem viðkemur greiðslureikningi,
- 16) „innlánsvextir“: stig vaxta sem neytanda er greitt að því er varðar fjármuni á greiðslureikningi,
- 17) „varanlegur miðill“: sérhvert tæki sem gerir neytanda kleift að geyma upplýsingar, sem beint er til þess neytanda persónulega, á þann hátt að hægt sé að nálgast þær til að fletta upp í þeim síðar, í hæfilegan tíma eftir því hvaða tilgangi upplýsingarnar þjóna og sem gerir kleift að endurgera óbreyttar upplýsingarnar sem geymdar eru,
- 18) „skipti“ eða „skiptiþjónusta“: flutningur upplýsinga að beiðni neytanda frá einum greiðsluþjónustuveitanda til annars, annaðhvort um allar eða sumar reglulegar millifærslur fjármuna, endurteknar beingreiðslur og endurtekna millifærslu fjármuna á greiðslureikning eða um allar jákvæðar greiðslureikningsstöður frá einum greiðslureikningi til annars eða beggja, hvort sem fyrri greiðslureikningi er lokað eða ekki,
- 19) „beingreiðsla“: greiðsluþjónusta, innan ríkis eða yfir landamæri, við skuldfærslu á greiðslureikning greiðanda ef viðtakandi greiðslu á framkvæði að greiðslu á grundvelli samþykkis greiðanda,
- 20) „millifærsla fjármuna“: greiðsluþjónusta, innan ríkis eða yfir landamæri, við tekjufærslu á reikning viðtakanda greiðslu, með greiðslu eða röð greiðslna af greiðslureikningi greiðanda, framkvæmd af greiðsluþjónustuveitandanum sem geymir reikning greiðanda, á grundvelli fyrirmæla hans,

⁽¹⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 575/2013 frá 26. júní 2013 um varfæriskröfur að því er varðar lánastofnanir og verðbréfafyrirtæki og um breytingu á reglugerð (ESB) nr. 648/2012 (Stjtíð. ESB L 176, 27.6.2013, bls. 1).

- 21) „reglulegar millifærslur“: fyrirmæli greiðanda til greiðsluþjónustuveitanda sem annast greiðslureikning greiðandans um að framkvæma millifærslur fjármuna með reglulegu millibili eða á fyrirframákveðnum dagsetningum,
- 22) „fjármunir“: seðlar og mynt, inneign á reikningum og rafeyrir eins og skilgreint er í 2. lið 2. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2009/110/EB ⁽¹⁾,
- 23) „rammasamningur“: samningur um greiðsluþjónustu þar sem kveðið er á um framkvæmd einstakra greiðslna og röð greiðslna í framtíðinni og sem kann að fela í sér skyldu til stofnunar greiðslureiknings og skilmála þar um,
- 24) „viðskiptadagur“: dagur þegar opið er hjá viðkomandi greiðsluþjónustuveitanda eins og gerð er krafa um fyrir framkvæmd greiðslu,
- 25) „yfirdráttarheimild“: ótvíræður lánsamningur þar sem greiðsluþjónustuveitandi veitir neytanda aðgang að fjármunum umfram gildandi stöðu á greiðslureikningi neytandans,
- 26) „yfirdráttur“: yfirdráttur með þegjandi samþykki þar sem greiðsluþjónustuveitandi veitir neytanda aðgang að fjármunum umfram gildandi stöðu á greiðslureikningi neytandans eða samþykktu yfirdráttarheimild,
- 27) „lögbært yfirvald“: yfirvald sem hvert aðildarríki tilnefnir sem lögbært í samræmi við 21. gr.

II. KAFLI

SAMANBURÐUR GJALDA Í TENGLUM VIÐ GREIÐSLUREIKNINGA

3. gr.

Skrá yfir algengustu tegundir þjónustu sem tengjast greiðslureikningi og sem tekið er gjald fyrir á landsvísu ásamt staðlaðri hugtakanotkun

1. Aðildarríki skulu koma á bráðabirgðaskrá yfir minnst tíu og ekki fleiri en tuttugu tegundir þjónustu sem eru algengastar og sem tengjast greiðslureikningi og tekið er gjald fyrir og sem a.m.k. einn greiðsluþjónustuveitandi á landsvísu býður. Skráin skal taka til hugtaka og skilgreininga fyrir hverja þjónustu sem er tilgreind. Aðeins eitt hugtak skal notað um hverja tegund þjónustu á öllum opinberum tungumálum í aðildarríki.
2. Að því er varðar fyrstu málsgrein skulu aðildarríkin taka tillit til þjónustu sem:
 - a) neytendur nota mest í tengslum við greiðslureikninga sína,
 - b) hefur mestan kostnað í för með sér fyrir neytendur, bæði í heild og á einingu.

Til að tryggja að viðmiðunum sem sett eru fram í fyrstu undirgrein þessarar málsgreinar sé beitt með tilhlýðilegum hætti skal Evrópska bankaeftirlitsstofnunin gefa út viðmiðunarreglur skv. 16. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010 eigi síðar en 18. mars 2015.

⁽¹⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2009/110/EB frá 16. september 2009 um stofnun og rekstur rafeyrisstofnana og varfærniseftirlit með þeim, breytingu á tilskipunum 2005/60/EB og 2006/48/EB og um niðurfellingu á tilskipun 2000/46/EB (Stjtð. ESB L 267, 10.10.2009, bls. 7).

3. Aðildarríki skulu tilkynna framkvæmdastjórninni og Evrópsku bankaeftirlitsstofnuninni um bráðabirgðaskrárnar sem um getur í 1. mgr. eigi síðar en 18. september 2015. Sé þess óskað skulu aðildarríki veita framkvæmdastjórninni viðbótarupplýsingar varðandi gögnin sem liggja til grundvallar samantekt þessara skráa að því er varðar viðmiðanirnar sem settar eru fram í 2. gr.

4. Á grundvelli bráðabirgðaskráanna sem tilkynnt er um skv. 3. gr. skal Evrópska bankaeftirlitsstofnunin semja drög að tæknilegum framkvæmdarstöðlum þar sem sett er fram stöðluð hugtakanotkun Sambandsins fyrir þá þjónustu sem er sameiginleg a.m.k. meirihluta aðildarríkja. Stöðluð hugtakanotkun Sambandsins skal taka til sameiginlegra hugtaka og skilgreininga fyrir sömu þjónustu og skal gerð aðgengileg á opinberum tungumálum stofnana Sambandsins. Aðeins eitt hugtak skal notað um hverja tegund þjónustu á hverju opinberu tungumáli í aðildarríki.

Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal leggja fyrir framkvæmdastjórnina þessi drög að tæknilegum eftirlitsstöðlum eigi síðar en 18. september 2016.

Framkvæmdastjórninni er veitt vald til að samþykkja tæknilegu eftirlitsstaðlana sem um getur í fyrstu undirgrein, í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 10.–14. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010.

5. Aðildarríki skal taka staðlaða hugtakanotkun Sambandsins, sem komið er á skv. 4. mgr., upp í bráðabirgðaskrána, sem um getur í 1. mgr., og skulu birta lokaskrána yfir algengustu tegundir þjónustu sem tengjast greiðslureikningi án tafar, en í síðasta lagi innan þriggja mánaða eftir að framselda gerðin, sem um getur í 4. mgr., öðlast gildi.

6. Á fjögurra ára fresti eftir birtingu lokaskrárinnar sem um getur í 5. mgr. skulu aðildarríki meta og, eftir því sem við á, uppfæra skrána yfir algengustu tegundir þjónustu sem komið er á skv. 1. og 2. mgr. Þau skulu tilkynna framkvæmdastjórninni og Evrópsku bankaeftirlitsstofnuninni um niðurstöður mats síns og, eftir atvikum, um uppfærða skrá yfir algengustu tegundir þjónustu. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal, ef nauðsyn krefur, uppfæra staðlaða hugtakanotkun Sambandsins í samræmi við ferlið sem sett er fram í 4. mgr. Þegar stöðluð hugtakanotkun Sambandsins hefur verið uppfærð skulu aðildarríki uppfæra og birta lokaskrár sínar eins og um getur í 5. mgr. og skulu tryggja að greiðsluþjónustuveitendur noti hin uppfærðu hugtök og skilgreiningar.

4. gr.

Gjaldskrá og orðalisti

1. Með fyrirvara um 3. mgr. 42. gr. tilskipunar 2007/64/EB og II. kafla tilskipunar 2008/48/EB skulu aðildarríki tryggja, með góðum fyrirvara áður en greiðsluþjónustuveitendur gera samning um greiðslureikning við neytanda, að þeir láti neytandanum í té gjaldskrá, á pappír eða öðrum varanlegum miðli þar sem fram koma stöðluðu hugtökin í lokaskránni yfir algengustu tegundir þjónustu sem tengjast greiðslureikningi, sem um getur í 5. mgr. 3. gr. þessarar tilskipunar, og tilsvarendi gjöld fyrir hverja þjónustu sem greiðsluþjónustuveitandi býður.

2. Gjaldskrá skal vera:

a) stutt og sérstakt skjal,

b) sett fram og hönnuð með þeim hætti að hún sé skýr og auðveld aflestrar og skulu stafir vera af læsilegri stærð,

c) jafn skiljanleg ef hún er prentuð eða ljósrituð í svarthvítu, þótt upphaflega hafi verið í lit,

d) samin á opinberu tungumáli aðildarríkisins þar sem greiðslureikningurinn er í boði, eða á öðru tungumáli sem neytandinn og greiðsluþjónustuveitandinn eru ásáttir um,

- e) nákvæm, ekki villandi og gefin upp í gjaldmiðli greiðslureikningsins, eða í öðrum gjaldmiðli í Sambandinu sem neytandinn og greiðsluþjónustuveitandinn eru ásáttir um,
- f) með titlinum „gjaldskrá“ efst á fyrstu síðu, næst sameiginlegu tákni til að greina skjalið frá öðrum skjölum og
- g) með yfirlýsingu um að skjalið taki til gjalda fyrir algengustu tegundir þjónustu sem tengjast greiðslureikningi, og að tæmandi upplýsingar um alla þjónustu, sem veittar eru áður en samningur er gerður og við gerð hans, séu láttnar í té í öðrum skjölum.

Aðildarríki geta ákveðið, að því er varðar 1. mgr., að gjaldskráin sé afhent ásamt upplýsingum, sem gerð er krafa um samkvæmt annarri lögjöf Sambandsins eða samkvæmt landslögjöf, um greiðslureikninga og tengda þjónustu, með því skilyrði að allar kröfur fyrstu undirgreinar þessarar málsgreinar séu uppfylltar.

3. Ef ein eða fleiri tegund þjónustu er boðin sem þjónustupakki í tengslum við greiðslureikning skal í gjaldskránni tilgreina gjöldin fyrir allan pakkann, þá þjónustu sem hann tekur til og það magn sem um er að ræða, og viðbótargjald fyrir alla þá þjónustu sem er umfram magnið sem gjaldið fyrir pakkann tekur til.

4. Aðildarríki skulu skylda greiðsluþjónustuveitendur til að gera orðalista aðgengilegan neytendum með a.m.k. stöðluðum hugtökum sem sett eru fram í lokaskránni sem um getur í 5. mgr. 3. gr. og skyldum skilgreiningum.

Aðildarríki skulu tryggja að orðalistinn, sem látinn er í té samkvæmt fyrstu undirgrein og hefur að geyma aðrar skilgreiningar ef einhverjar eru, sé saminn á skýru, ótvíræðu máli sem ekki er of tæknilegt, og að hann sé ekki misvísandi.

5. Greiðsluþjónustuveitendur skulu hafa gjaldskrána og orðalistann ætíð tiltæka handa neytendum. Þessi skjöl skulu veitt á auðveldan og aðgengilegan hátt, þ.m.t. öðrum en neytendum, á rafrænu formi á vefsetrum þeirra ef til eru og í húsnæði greiðsluþjónustuveitenda sem er aðgengilegt neytendum. Þau skulu einnig lögð fram á pappír eða öðrum varanlegum miðli, án endurgjalds ef neytendur óska þess.

6. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal semja drög að tæknilegum framkvæmdarstöðlum, að höfðu samráði við landsbundin yfirvöld og eftir neytendaprófanir, að því er varðar staðlað framsetningarsnið fyrir gjaldskrána og sameiginlegt tákni þess.

Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal leggja fyrir framkvæmdastjórnina þessi drög að tæknilegum framkvæmdastöðlum eigi síðar en 18. september 2016.

Framkvæmdastjórninni er veitt vald til að samþykkja tæknilegu framkvæmdarstaðlana sem um getur í fyrstu undirgrein þessarar málsgreinar í samræmi við 15. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010.

7. Ef nauðsyn krefur skal Evrópska bankaeftirlitsstofnunin, í samræmi við uppfærslu staðlaðrar hugtakanotkunar Sambandsins, endurskoða og uppfæra hið staðlaða framsetningarsnið fyrir gjaldskrána og sameiginlegt tákni þess, í samræmi við málsmeðferðina sem sett er fram í 6. mgr. þessarar greinar.

5. gr.

Gjaldayfirlit

1. Með fyrirvara um 47. og 48. gr. tilskipunar 2007/64/EB og 12. gr. tilskipunar 2008/48/EB skulu aðildarríki tryggja að greiðsluþjónustuveitendur láti neytandanum í té, a.m.k. árlega og án endurgjalds, yfirlit yfir öll gjöld sem stofnað hefur verið til, sem og upplýsingar, eftir atvikum, um vextina sem um getur í c- og d-lið 2. mgr. þessarar greinar, fyrir þjónustu sem tengist greiðslureikningi. Greiðsluþjónustuveitendur skulu, eftir atvikum, nota stöðluð hugtök sem sett eru fram í lokaskránni sem um getur í 5. mgr. 3. gr. í þessari tilskipun.

Komast skal að samkomulagi við neytandann um hvaða boðskiptaleið skuli notuð til að leggja gjaldyfirlitið fram. Gjaldyfirlitið skal lagt fram á pappír, a.m.k. ef neytandinn óskar þess.

2. Í gjaldyfirlitinu skulu a.m.k. eftirfarandi upplýsingar tilgreindar:

- a) einingargjald sem sett er upp fyrir hverja tegund þjónustu og hve oft tiltekin þjónusta var notuð á viðkomandi tímabili, og, ef tilteknar tegundir þjónustu eru sameinaðar í pakka, gjaldið sem sett er upp fyrir pakkann í heild, hve oft pakkagjaldið kom til greiðslu á viðkomandi tímabili og viðbótargjaldið til greiðslu fyrir sérhverja tegund þjónustu umfram magnið sem pakkagjaldið felur í sér,
- b) heildarupphæð gjalda sem stofnað er til á viðkomandi tímabili fyrir hverja tegund þjónustu, hvern pakka af veittri þjónustu og þjónustu umfram magnið sem pakkagjaldið felur í sér,
- c) yfirdráttarvextir sem gilda um greiðslureikninginn og heildarupphæð vaxta til greiðslu sem varðar yfirdráttinn á viðkomandi tímabili, eftir atvikum,
- d) innlánsvextir, sem gilda um greiðslureikninginn og heildarupphæð áunninna vaxta á viðkomandi tímabili, eftir atvikum,
- e) heildarupphæð gjalda fyrir allar tegundir þjónustu á viðkomandi tímabili.

3. Gjaldyfirlitið skal:

- a) sett fram og hannað með þeim hætti að það sé skýrt og auðvelt aflestrar og skulu stafir vera af læsilegri stærð,
- b) vera nákvæmt, ekki misvísandi og tilgreint í gjaldmiðli greiðslureikningsins eða í öðrum gjaldmiðli sem neytandinn og greiðsluþjónustuveitandinn eru ásáttir um,
- c) bera yfirskriftina „gjaldyfirlit“ efst á fyrstu síðu yfirlitsins, næst sameiginlegu tákni til að greina skjalið frá öðrum skjölum og
- d) samið á opinberu tungumáli aðildarríkisins þar sem greiðslureikningurinn er í boði, eða á öðru tungumáli sem neytandinn og greiðsluþjónustuveitandinn eru ásáttir um.

Aðildarríki geta ákveðið að gjaldyfirlitið skuli afhent ásamt upplýsingum, sem farið er fram á samkvæmt annarri löggjöf Sambandsins eða samkvæmt landslöggjöf, um greiðslureikninga og tengda þjónustu, svo lengi sem allar kröfur fyrstu undirgreinar eru uppfylltar.

4. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal semja tæknilega framkvæmdarstaðla, að höfðu samráði við landsbundin yfirvöld og eftir neytendaprófanir, að því er varðar staðlað framsetningarsnið fyrir gjaldyfirlitið og sameiginlegt tákni þess.

Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal leggja fyrir framkvæmdastjórnina drögin að tæknilegu framkvæmdarstöðlunum sem um getur í fyrstu undirgrein eigi síðar en 18. september 2016.

Framkvæmdastjórninni er veitt vald til að samþykkja tæknilegu framkvæmdarstaðlana sem um getur í fyrstu undirgrein þessarar málsgreinar í samræmi við 15. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010.

5. Ef nauðsyn krefur skal Evrópska bankaeftirlitsstofnunin, í samræmi við uppfærslu staðlaðrar hugtakanotkunar Sambandsins skv. 6. mgr. 3. gr., endurskoða og uppfæra hið staðlaða framsetningarsnið fyrir gjaldyfirlitið og sameiginlegt tákni þess, í samræmi við málsmeðferðina sem sett er fram í 4. mgr. þessarar greinar.

6. gr.

Upplýsingar fyrir neytendur

1. Aðildarríki skulu sjá til þess að í upplýsingum til neytenda sem varða samninga og auglýsingar sem og markaðs-upplýsingum noti greiðsluþjónustuveitendur, eftir atvikum, hin stöðluðu hugtök sem sett eru fram í lokaskránni sem um getur í 5. mgr. 3. gr. Greiðsluþjónustuveitendur geta notað sérheiti í gjaldskránni og gjaldyfirlitinu, að því tilskildu að slík sérheiti séu notuð í viðbót við hin stöðluðu hugtök sem sett eru fram í lokaskránni sem um getur í 5. mgr. 3. gr., sem viðbótarauðkenni á þessari þjónustu.

2. Greiðsluþjónustuveitendur geta notað sérheiti til að auðkenna þjónustu sína, í upplýsingum til neytenda sem varða samninga og auglýsingar, sem og markaðsupplýsingar, að því tilskildu að þeir auðkenni með skýrum hætti og eftir atvikum hin tilsvareandi stöðluðu hugtök sem sett eru fram í lokaskránni sem um getur í 5. mgr. 3. gr.

7. gr.

Samanburðarvefsetur

1. Aðildarríki skulu sjá til þess að neytendur hafi aðgang, án endurgjalds, að a.m.k. einu vefsetri þar sem borin eru saman gjöld sem greiðsluþjónustuveitendur setja upp fyrir þá þjónustu hið minnsta sem er innifalin í lokaskránni sem um getur í 5. mgr. 3. gr. á landsvísu.

Annaðhvort einkaaðili eða opinbert yfirvald getur starfrækt samanburðarvefsetur.

2. Aðildarríki geta gert kröfu um að samanburðarvefsetrin, sem um getur í 1. mgr., taki til frekari ákvörðunarþátta í tengslum við samanburð, eftir því þjónustustigi sem greiðsluþjónustuveitendur bjóða.

3. Samanburðarvefsetrin, sem komið er á skv. 1. mgr., skulu:

- a) vera rekstrarlega sjálfstæð með því að tryggja að greiðsluþjónustuveitendur fái jafna meðferð í leitarniðurstöðum,
- b) greina skilmerkilega frá eigendum sínum,
- c) setja fram skýrar og hlutlægar viðmiðanir sem samanburðurinn byggist á,
- d) nota skýrt og ótvírætt málfar og, eftir atvikum, stöðluðu hugtökin sem sett eru fram í lokaskránni sem um getur í 5. mgr. 3. gr.,
- e) veita nákvæmar og uppfærðar upplýsingar og tilgreina hvenær síðasta uppfærsla átti sér stað,
- f) taka til margra mismunandi tilboða greiðslureikninga, sem ná yfir stóran hluta markaðarins og, ef gefnar upplýsingar eru ekki tæmandi yfirlit yfir markaðinn, hafa að geyma skýra yfirlýsingu í þá veru, áður en niðurstöður eru birtar og
- g) setja fram skilvirka aðferð við að tilkynna rangar upplýsingar um gjöld sem hafa verið birt.

4. Aðildarríki skulu tryggja að upplýsingar um aðgengi vefsetra sem fara að þessari grein séu gerðar aðgengilegar á Netinu.

8. gr.

Greiðslureikningar í pakka með annarri afurð eða þjónustu

Aðildarríki skulu sjá til þess að greiðsluþjónustuveitandi, sem býður greiðslureikning sem hluta af pakka með annarri vöru eða þjónustu sem er ekki tengd greiðslureikningi, upplýsi neytandann um hvort hægt er að kaupa greiðslureikninginn sérstaklega og, ef svo er, veiti sérstakar upplýsingar varðandi kostnað og gjöld sem tengjast hverri vöru og þjónustu sem boðin er í þeim pakka sem hægt er að kaupa sérstaklega.

III. KAFLI

SKIPTI

9. gr.

Veiting skiptiþjónustu

Aðildarríki skulu sjá til þess að greiðsluþjónustuveitendur veiti skiptiþjónustu, eins og lýst er í 10. gr., milli greiðslureikninga í sama gjaldmiðli til handa hverjum þeim neytanda sem stofnar eða á greiðslureikning hjá greiðsluþjónustuveitanda á yfirráðasvæði hlutaðeigandi aðildarríkis.

10. gr.

Skiptiþjónustan

1. Aðildarríki skulu sjá til þess að viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi, að beiðni neytandans, eigi frumkvæði að skiptiþjónustunni. Skiptiþjónustan skal a.m.k. vera í samræmi við ákvæði 2.–6. mgr.

Aðildarríki geta komið á eða viðhaldið öðrum ráðstöfunum en þeim sem um getur í 2.–6. mgr., að því tilskildu að:

- a) það sé augljóslega í þágu neytandans,
- b) því fylgi ekkert viðbótarálag fyrir neytandann og
- c) skiptunum sé lokið innan sama heildartímaramma og þeim sem er tilgreindur í 2.–6. mgr.

2. Viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi skal framkvæma skiptiþjónustuna að fenginni heimild frá neytandanum. Ef um tvo eða fleiri reikningshafa er að ræða skal heimild fengin frá hverjum þeirra.

Heimildin skal samin á opinberu tungumáli aðildarríkisins þar sem skiptiþjónustan fer fram, eða hverju því öðru tungumáli sem aðilar koma sér saman um.

Heimildin gerir neytandanum kleift að veita fráfarandi greiðsluþjónustuveitanda sérstakt samþykki til að annast sérhvert þeirra verkefna sem um getur í 3. mgr. og viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda til að annast sérhvert þeirra verkefna sem um getur í 5. mgr.

Skiptiþjónustan á að gera neytandanum kleift að auðkenna sérstaklega millifærslu fjármuna, reglulegar millifærslur fjármuna og umboð fyrir beingreiðslur sem á að skipta. Heimildin á einnig að gera neytendum kleift að tilgreina frá hvaða dagsetningu á að framkvæma reglulegar millifærslur fjármuna og beingreiðslur frá greiðslureikningnum sem þeir stofnuðu eða höfðu hjá viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda. Sú dagsetning skal vera a.m.k. sex viðskiptadögum eftir dagsetninguna þegar viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi fær gögnin send frá fráfarandi greiðsluþjónustuveitanda skv. 4. gr. Aðildarríki geta farið fram á að heimild neytandans sé skrifleg og að neytandinn fái afrit af henni.

3. Innan tveggja viðskiptadaga frá viðtöku heimildarinnar sem um getur í 2. mgr. skal viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi fara fram á það við fráfarandi greiðsluþjónustuveitanda að hann annist eftirfarandi verkefni, ef kveðið er á um það í heimild neytandans:

- a) sendi viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda, og neytandanum ef hann fer sérstaklega fram á það, skrá yfir gildandi, reglulegar millifærslur fjármuna og fyrirbyggjandi upplýsingar um umboð fyrir beingreiðslur sem skipti eru höfð á,
- b) sendi viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda, og neytandanum ef hann fer sérstaklega fram á það, fyrirbyggjandi upplýsingar um endurtekna millifærslu fjármuna að undirlagi lánveitanda og beingreiðslur á greiðslureikning neytenda næstliðna þrettán mánuði,
- c) hætti að taka við beingreiðslum og millifærslu fjármuna frá og með dagsetningunni sem tiltekin er í heimildinni ef fráfarandi greiðsluþjónustuveitandi er ekki með sjálfvirkt kerfi til að beina millifærslum fjármuna og beingreiðslum áfram á greiðslureikning í eigu neytandans hjá viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda,
- d) felli reglulegar millifærslur úr gildi frá og með dagsetningunni sem tilgreind er í heimildinni,
- e) flytji jákvæðan jöfnuð, sem eftir kann að standa á greiðslureikning sem stofnaður hefur verið eða hafður hjá viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda, daginn sem neytandinn tiltekur, og
- f) loki greiðslureikningi hjá fráfarandi greiðsluþjónustuveitanda daginn sem neytandinn tiltekur.

4. Þegar fráfarandi greiðsluþjónustuveitandi hefur veitt viðtöku beiðni frá viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda skal hann annast eftirfarandi verkefni, ef kveðið er á um það í heimild neytandans:

- a) senda viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda upplýsingarnar, sem um getur í a- og b-lið 3. mgr., innan fimm viðskiptadaga,
- b) hætta að taka við millifærslu fjármuna og beingreiðslum á greiðslureikninga frá og með dagsetningunni sem tiltekin er í heimildinni ef fráfarandi greiðsluþjónustuveitandi er ekki með kerfi sem sjálfvirkt beinir millifærslu fjármuna og beingreiðslu áfram á greiðslureikning sem neytandinn stofnar eða á hjá viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda. Aðildarríki geta farið fram á það við fráfarandi greiðsluþjónustuveitanda að hann upplýsi greiðanda eða viðtakanda greiðslu um ástæðu þess að ekki sé tekið við greiðslunni,
- c) fella reglulegar millifærslur úr gildi frá og með dagsetningunni sem tilgreind er í heimildinni,
- d) flytja jákvæðan jöfnuð sem eftir kann að standa frá greiðslureikningnum yfir á greiðslureikninginn sem opnaður hefur verið eða hafður hjá viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda daginn sem tiltekinn er í heimildinni,
- e) loka greiðslureikningnum daginn sem tiltekinn er í heimildinni, með fyrirvara um 1. og 6. mgr. 45. gr. tilskipunar 2007/64/EB, ef neytandinn á enga útistandandi skuldbindingu á greiðslureikningnum, og að því tilskildu að aðgerðunum sem taldar eru upp í a-, b- og d-lið þessarar málsgreinar hafi verið lokið. Greiðsluþjónustuveitandinn skal án tafar upplýsa neytandann ef slíkar útistandandi skuldbindingar koma í veg fyrir að greiðslureikningi neytandans sé lokað.

5. Innan fimm viðskiptadaga frá móttöku upplýsinganna sem óskað var eftir hjá fráfarandi greiðsluþjónustuveitanda, eins og um getur í 3. mgr., skal viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi annast eftirfarandi verkefni, eins og, og ef, kveðið er á um það í heimildinni og að því marki sem upplýsingar frá fráfarandi greiðsluþjónustuveitanda eða neytanda gera viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda kleift að gera það:

- a) setja upp þær reglulegu millifærslur fjármuna sem neytandinn óskar eftir og framkvæma þær frá og með dagsetningunni sem tiltekin er í heimildinni,
- b) undirbúa eins og nauðsynlegt er að samþykkja beingreiðslur og gera það frá og með dagsetningunni sem tiltekin er í heimildinni,
- c) upplýsa neytendur, ef við á, um réttindi þeirra skv. d-lið 3. mgr. 5. gr. reglugerðar (ESB) nr. 260/2012,
- d) upplýsa greiðendur, sem tilgreindir eru í heimildinni og sem gera endurtekna millifærslu fjármuna á greiðslureikning neytanda, um atriðin í greiðslureikningi neytandans hjá viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda og senda greiðendum afrit af heimild neytandans. Ef viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi býr ekki yfir öllum nauðsynlegum upplýsingum til að upplýsa greiðendur skal hann biðja neytandann eða fráfarandi greiðsluþjónustuveitanda að veita upplýsingarnar sem vantar,
- e) upplýsa viðtakendur greiðslu, sem tilgreindir eru í heimildinni og beita beingreiðslum til að innheimta fjármuni af greiðslureikningi neytanda, um atriðin í greiðslureikningi neytanda hjá viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda og daginn þegar byrja á að innheimta beingreiðslur af þeim greiðslureikningi, og senda viðtakendum greiðslu afrit af heimild neytandans. Ef viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi býr ekki yfir öllum nauðsynlegum upplýsingum til að upplýsa viðtakendur greiðslu skal hann biðja neytandann eða fráfarandi greiðsluþjónustuveitanda að veita upplýsingarnar sem vantar.

Ef neytandi kýs að veita greiðanda eða viðtakanda greiðslu þær persónulegu upplýsingar sem um getur í d- og e-lið fyrstu undirgreinar þessarar málsgreinar frekar en að veita viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda sérstakt samþykki í samræmi við 2. mgr. til að gera það, skal viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi leggja fram stöðluð bréf handa neytandanum með upplýsingum um greiðslureikninginn og upphafsdaginn sem tilgreindur er í heimildinni, innan frestsins sem um getur í fyrstu undirgrein þessarar málsgreinar.

6. Án þess að hafa áhrif á 2. mgr. 55. gr. tilskipunar 2007/64/EB skal fráfarandi greiðsluþjónustuveitandi ekki stöðva greiðslumiðla fyrir dagsetninguna sem tiltekin er í heimild neytandans, til að ekki verði rof á veitingu greiðsluþjónustu til neytandans þegar skiptiþjónusta er veitt.

11. gr.

Opnun reikninga yfir landamæri auðvelduð neytendum

1. Aðildarríki skulu tryggja að ef neytandi upplýsir greiðsluþjónustuveitanda sinn um að hann óski að opna greiðslureikning hjá greiðsluþjónustuveitanda í öðru aðildarríki skal greiðsluþjónustuveitandinn þar sem neytandinn er með greiðslureikning aðstoða neytandann, eftir móttöku slíkrar óskar, á eftirfarandi hátt:

- a) útvega neytandanum skrá án endurgjalds um allar gildandi reglulegar millifærslur fjármuna og umboð fyrir beingreiðslur að undirlagi skuldara, eftir því sem við á, og með fyrirliggjandi upplýsingum um endurtekna millifærslu fjármuna að undirlagi lánveitanda á greiðslureikning neytanda næstliðna þrettán mánuði. Sú skrá skal ekki fela í sér neina skuldbindingu af hálfu nýja greiðsluþjónustuveitandans um að setja á stofn þjónustu sem hann veitir ekki,

- b) millifæra jákvæðan jöfnuð, sem kann að vera á greiðslureikningi neytandans, á greiðslureikning sem neytandinn opnar eða hefur hjá nýja greiðsluþjónustuveitandanum, að því tilskildu að beiðnin hafi að geyma allar upplýsingar sem gera það mögulegt að auðkenna nýja greiðsluþjónustuveitandann og greiðslureikning neytandans,
- c) loka greiðslureikningi neytandans.

2. Án þess að hafa áhrif á ákvæði 1. mgr. 45. gr. og 6. mgr. 45. gr. í tilskipun 2007/64/EB og ef neytandinn er ekki með útistandandi skuldbindingar á greiðslureikningi skal greiðsluþjónustuveitandinn, þar sem neytandinn er með þann greiðslureikning, ljúka aðgerðunum sem eru tilgreindar í a-, b- og c-lið 1. mgr. þessarar greinar á þeim degi sem neytandinn tiltekur, en sá dagur skal vera a.m.k. sex viðskiptadögum eftir að greiðsluþjónustuveitandinn móttækur beiðni neytandans, nema öðru vísi hafi um samist milli aðila. Greiðsluþjónustuveitandinn skal án tafar upplýsa neytandann ef útistandandi skuldbindingar koma í veg fyrir að greiðslureikningi hans sé lokað.

12. gr.

Gjöld tengd skiptiþjónustu

1. Aðildarríki skulu sjá til þess að neytendur fái aðgang, án endurgjalds, að persónuupplýsingum sínum varðandi gildandi reglulegar millifærslur og beingreiðslur sem annaðhvort fráfarandi eða viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi á.
2. Aðildarríki skulu sjá til þess að fráfarandi greiðsluþjónustuveitandi veiti upplýsingarnar sem viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi fer fram á skv. a-lið 4. mgr. 10. gr., án endurgjalds af hálfu neytandans eða viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda.
3. Aðildarríki skulu tryggja að gjöld, ef um þau er að ræða, sem fráfarandi greiðsluþjónustuveitandi krefur neytandann um vegna uppsagnar á greiðslureikningi hjá viðkomandi veitanda séu ákveðin í samræmi við 2., 4. og 6. mgr. 45. gr. tilskipunar 2007/64/EB.
4. Aðildarríki skulu sjá til þess að gjöld, ef um þau er að ræða, sem fráfarandi eða viðtakandi greiðsluþjónustuveitandi krefur neytandann um vegna þjónustu sem veitt er skv. 10. gr., önnur en þau sem um getur í 1., 2. og 3. mgr. þessarar greinar, séu sanngjörn og í samræmi við raunverulegan kostnað þess greiðsluþjónustuveitanda.

13. gr.

Fjárhagstjón neytenda

1. Aðildarríki skulu sjá til þess að fjárhagstjón, ef um það er að ræða, þ.m.t. kostnaður og vextir, sem neytandinn er krafinn um og stafar beinlínis af því að greiðsluþjónustuveitandinn sem á þátt í að sjá um skiptin hefur ekki farið að skuldbindingum sínum skv. 10. gr., verði án tafar endurgreitt af þeim greiðsluþjónustuveitanda.
2. Bótaábyrgð skv. 1. mgr. gildir ekki í þeim tilvikum þegar um er að ræða óeðlilegar eða ófyrirsjáanlegar aðstæður sem sá greiðsluþjónustuveitandi sem ber fyrir sig þessar aðstæður hefur engin áhrif á og hefði ekki getað afstýrt þrátt fyrir tilraunir til þess, eða þegar greiðslumiðlun er bundin öðrum lagaskyldum sem falla undir löggjöf Sambandsins eða löggjöf einstakra aðildarríkja.
3. Aðildarríki skulu tryggja að bótaábyrgð skv. 1. og 2. mgr. sé komið á í samræmi við lagaskilyrði sem gilda á landsvísu.

*14. gr.***Upplýsingar um skiptiþjónustuna**

1. Aðildarríki skulu tryggja að greiðsluþjónustuveitendur geri neytendum aðgengilegar eftirfarandi upplýsingar um skiptiþjónustu:
 - a) hlutverk fráfarandi og viðtakandi greiðsluþjónustuveitanda fyrir hvert atriði í skiptunum eins og tilgreint er í 10. gr.,
 - b) tímarammann til að ljúka hverjum áfanga,
 - c) gjöld, ef einhver eru, til greiðslu fyrir skiptin,
 - d) hvers konar upplýsingar sem neytandinn verður beðinn um að láta í té og
 - e) málsmeðferð til lausnar deilumálum utan dómstóla sem um getur í 24. gr.

Aðildarríki geta gert kröfu um að greiðsluþjónustuveitendur geri einnig aðgengilegar aðrar upplýsingar, þ.m.t., eftir atvikum, nauðsynlegar upplýsingar til að auðkenna innlánatryggingakerfið innan Sambandsins sem greiðsluþjónustuveitandinn er aðili að.

2. Upplýsingarnar, sem um getur í 1. mgr., skulu gerðar aðgengilegar án endurgjalds á pappír eða öðrum varanlegum miðli í sérhverju húsnæði greiðsluþjónustuveitanda sem aðgengilegt er neytendum, einnig ætíð á rafrænu formi á vefsetrum hans, og skulu gerðar aðgengilegar neytendum ef þeir óska.

IV. KAFLI

AÐGENGI AÐ GREIÐSLUREIKNINGUM*15. gr.***Bann við mismunun.**

Aðildarríki skulu sjá til þess að lánastofnanir beiti neytendur með lagalega búsetu í Sambandinu ekki mismunun vegna ríkisfangs eða búsetustaðar eða af neinni annari ástæðu sem um getur í 21. gr. sáttmála Evrópusambandsins um grundvallar-réttindi, ef þessir neytendur sækja um eða fá aðgang að greiðslureikningi innan Sambandsins. Skilyrðin sem gilda um almennan greiðslureikning skal á engan hátt hafa mismunun í för með sér.

*16. gr.***Réttur til aðgangs að almennum greiðslureikningi**

1. Aðildarríki skulu sjá til þess að allar lánastofnanir eða nægjanlega margar lánastofnanir bjóði neytendum almenna greiðslureikninga til að tryggja aðgang allra neytenda á yferráðasvæði þeirra og til að koma í veg fyrir röskun á samkeppni. Aðildarríki skulu sjá til þess að það séu ekki aðeins lánastofnanir sem bjóða greiðslureikninga eingöngu á Netinu sem bjóða almenna greiðslureikninga.
2. Aðildarríki skulu sjá til þess að neytendur með lagalega búsetu í Sambandinu, þ.m.t. neytendur án fasts heimilisfangs, umsækjendur um hæli og neytendur sem hefur ekki verið veitt dvalarleyfi en sem ekki er hægt að vísa brott vegna lagalegra eða raunverulegra ástæðna, eigi rétt á að stofna og nota almennan greiðslureikning hjá lánastofnunum á yferráðasvæði þeirra. Slíkur réttur skal gilda án tillits til búsetustaðar neytandans.

Aðildarríki geta, með fullri virðingu fyrir mannfrelsi sem tryggð eru með sáttmálunum, farið fram á að neytendur sem vilja opna almennan greiðslureikning á yferráðasvæði þeirra, sýni fram á einlægan áhuga í því skyni.

Aðildarríki skulu tryggja að ekki sé of erfitt eða íþyngjandi fyrir neytandann að neyta þessa réttar.

3. Aðildarríki skulu sjá til þess að lánastofnanir sem bjóða almenna greiðslureikninga stofni almennan greiðslureikninginn eða hafni umsókn neytanda um almennan greiðslureikning, hverju sinni án ótilhlýðilegrar tafar og eigi síðar en tíu viðskiptadögum eftir að þeim berst fullgerð umsókn.

4. Aðildarríki skulu sjá til þess að lánastofnanir synji umsókn um almennan greiðslureikning ef stofnun slíks reiknings myndi leiða til brots á ákvæðunum um að koma í veg fyrir peningabætti og baráttu gegn fjármögnun hryðjuverka eins og mælt er fyrir um í tilskipun 2005/60/EB.

5. Aðildarríki geta veitt lánastofnunum sem bjóða almenna greiðslureikninga leyfi til að hafna umsókn um slíkan reikning ef neytandi er þegar með greiðslureikning hjá lánastofnun á yferráðasvæði þeirra, sem gerir honum kleift að nýta einhverja þjónustu sem talin er upp í 1. mgr. 17. gr., nema neytandi lýsi því yfir að hann hafi fengið tilkynningu um að greiðslureikningnum verði lokað.

Í slíkum tilvikum getur lánastofnunin, áður en hún stofnar almennan greiðslureikning, sannreynt hvort neytandinn á eða á ekki greiðslureikning hjá lánastofnun í sama aðildarríki sem gerir neytendum kleift að nýta einhverja þjónustu sem er tilgreind í 1. mgr. 17. gr. Lánastofnanir geta reitt sig á heiðursyfirlýsingu sem neytendur undirrita í þeim tilgangi.

6. Aðildarríki geta tilgreint afmörkuð og sértæk viðbótartilvik þar sem fara má fram á það við lánastofnanir, eða þær svo kjósa, að hafna umsókn um almennan greiðslureikning. Slík tilvik skulu byggjast á ákvæðum landslaga sem eiga við á þeirra yferráðasvæði og skulu annaðhvort miða að því að auðvelda neytanda aðgang að almennum greiðslureikningi án endurgjalds samkvæmt tilhögun 25. gr., eða afstýra misnotkun neytanda á réttinum til aðgangs að almennum greiðslureikningi.

7. Aðildarríki skulu sjá til þess, eftir að ákvörðun lánastofnunar liggur fyrir í tilvikum sem um getur í 4., 5. og 6. mgr., að hún upplýsi neytandann þegar um synjunina og um sértæka ástæðu þeirrar synjunar, skriflega og án endurgjalds, nema slík birting upplýsinga gengi gegn markmiðum þjóðaröryggis, allsherjarreglu eða tilskipun 2005/60/EB. Ef til synjunar kemur skal lánastofnunin upplýsa neytandann um tilhögunina við að leggja fram kvörtun vegna synjunarinnar, og um rétt neytandans til að hafa samband við viðkomandi lögbært yfirvald og tilnefndan aðila sem annast lausn deilumála utan dómstóla.

8. Aðildarríki skulu sjá til þess að í tilvikum sem um getur í 4. mgr. þá samþykki lánastofnanir viðeigandi ráðstafanir skv. III. kafla tilskipunar 2005/60/EB.

9. Aðildarríki skulu sjá til þess að aðgangur að almennum greiðslureikningi sé ekki skilyrtur við kaup á viðbótarþjónustu eða hlutabréfum í lánastofnuninni, nema hið síðarnefnda sé skilyrt fyrir alla viðskiptamenn lánastofnunarinnar.

10. Aðildarríki teljast uppfylla þær skyldur sem mælt er fyrir um í IV. kafla ef gildandi, bindandi rammi tryggir fulla beitingu hans á nægjanlega skýran og nákvæman hátt til að viðkomandi einstaklingar geti gengið úr skugga um hve langt réttindi þeirra ná og borið þau fyrir sig gagnvart landsdómstólunum.

17. gr.

Eiginleikar almenns greiðslureiknings

1. Aðildarríki skulu sjá til þess að almennur greiðslureikningur taki til eftirtalinnar þjónustu:
 - a) þjónustu sem gerir kleift að opna, reka og loka greiðslureikningi,
 - b) þjónustu sem gerir kleift að ráðstafa fjármunum á greiðslureikning,
 - c) þjónustu sem gerir kleift að taka út reiðufé innan Sambandsins af greiðslureikningi, við afgreiðsluborð í banka eða í hraðbönkum á eða utan opnunartíma lánastofnunarinnar,
 - d) framkvæmd eftirfarandi greiðslna innan Sambandsins:
 - i. beingreiðslna,
 - ii. greiðslna með greiðslukorti, þ.m.t. greiðslna á Netinu,
 - iii. millifærslna fjármuna, þ.m.t. reglulegra millifærslna, á stöðvum og við afgreiðsluborð í bönkum og um netbúnað lánastofnunarinnar.

Lánastofnanir skulu bjóða þjónustuna, sem talin er upp í a- til d-lið fyrstu undirgreinar, að því marki sem þær bjóða hana nú þegar neytendum með greiðslureikninga aðra en almenna greiðslureikninga.

2. Aðildarríki geta skyldað lánastofnanir með staðfestu á yferráðasvæði þeirra til að veita viðbótarþjónustu sem telst mikilvæg fyrir neytendur, og sem byggist á viðteknum venjum á landsvísu, með almennum greiðslureikningi.
3. Aðildarríki skulu sjá til þess að lánastofnanir með staðfestu á yferráðasvæði þeirra, bjóði almenna greiðslureikninga, a.m.k. í gjaldmiðli hlutaðeigandi aðildarríkis.
4. Aðildarríki skulu sjá til þess að almennur greiðslureikningar geri neytendum kleift að framkvæma ótakmarkaðan fjölda aðgerða í tengslum við þjónustuna sem um getur í 1. mgr.
5. Að því er varðar þjónustu þá sem um getur í a-, b-,c- og ii. lið d-liðar 1. mgr. þessarar greinar, að undanskildum greiðslum með kreditkorti, skulu aðildarríki tryggja að lánastofnanir innheimti engin gjöld umfram það sem sanngjarnt er, ef nokkur, sem um getur í 18. gr., án tillits til fjölda færslna sem framkvæmdar eru á greiðslureikninginn.
6. Að því er varðar þjónustuna sem um getur í i. lið d-liðar 1. mgr. þessarar greinar, ii. lið d-liðar 1. mgr. þessarar greinar, aðeins að því er varðar greiðslur með kreditkorti, og iii. lið d-liðar 1. mgr. þessarar greinar, geta aðildarríki ákveðið lágmarksfjölda aðgerða sem lánastofnanir geta aðeins innheimt sanngjörn gjöld fyrir, ef nokkur, sem um getur í 18. gr. Aðildarríki skulu sjá til þess að sá lágmarksfjöldi aðgerða sé nægjanlegur til að ná yfir eigin not neytenda, með tilliti til núverandi neytendahegðunar og gildandi viðskiptahátta. Gjöld til greiðslu fyrir aðgerðir sem eru umfram lágmarksfjölda aðgerða skulu aldrei vera hærri en gjöld til greiðslu samkvæmt venjulegri stefnu lánastofnana í verðlagsmálum.

7. Aðildarríki skulu sjá til þess að neytandinn geti stýrt og haft frumkvæði að greiðslum af eigin almennum greiðslureikningi, í húsnæði lánastofnunarinnar og/eða í gegnum netbúnað, þar sem slíkt stendur til boða.

8. Með fyrirvara um kröfur sem mælt er fyrir um í tilskipun 2008/48/EB geta aðildarríki leyft lánastofnunum að veita, að beiðni neytanda, yfirdráttarheimild í tengslum við almennan greiðslureikning. Aðildarríki geta skilgreint hámarksfjárhæð og hámarkstímalengd slíks yfirdráttar. Aðgangur að eða notkun almenns greiðslureiknings skal ekki vera takmarkaður eða skilyrtur af kaupum á slíkri lánaþjónustu.

18. gr.

Tengd gjöld

1. Aðildarríki skulu sjá til þess að lánastofnanir bjóði þjónustu, sem um getur í 17. gr., án endurgjalds eða við sanngjörnu verði.

2. Aðildarríki skulu sjá til þess að gjöld sem lögð eru á neytandann fyrir það að fara ekki að skuldbindingum neytanda, sem mælt er fyrir um í rammasamningnum, séu sanngjörn.

3. Aðildarríki skulu sjá til þess að þeim sanngjörnu gjöldum sem um getur í 1. og 2. mgr. sé komið á með hliðsjón af eftirfarandi viðmiðunum hið minnsta:

a) innlendu tekjustigi,

b) meðalgjöldum sem lánastofnanir setja upp í hlutaðeigandi aðildarríki fyrir þjónustu vegna greiðslureikninga.

4. Án þess að hafa áhrif á þann rétt sem um getur í 2. mgr. 16. gr. og skuldbindinguna í 1. mgr. þessarar greinar geta aðildarríki krafist lánastofnanir um að framkvæma ýmsar verðlagningaráætlanir sem fara eftir því í hve miklum mæli neytandinn nýtir bankaþjónustu, einkum að teknu tilliti til hagstæðari skilmála fyrir viðkvæma neytendur án bankareiknings. Í slíkum tilvikum skulu aðildarríki tryggja að neytendur fái leiðsögn, sem og nægjanlegar upplýsingar, um þá kosti sem eru í boði.

19. gr.

Rammasamningar og uppsögn

1. Rammasamningar, sem veita aðgang að almennum greiðslureikningi, skulu vera með fyrirvara um tilskipun 2007/64/EB nema annað sé tilgreint í 2. og 4. mgr. þessarar greinar.

2. Lánastofnanir geta aðeins sagt rammasamningi upp einhliða ef a.m.k. einu af eftirfarandi skilyrðum er fullnægt:

a) neytandinn notaði greiðslureikninginn í ólögmatum tilgangi af ásettu ráði,

b) engar greiðslur hafa farið fram á greiðslureikningnum í meira en 24 mánuði samfelld,

c) neytandinn lét rangar upplýsingar í té til að fá almennan greiðslureikning þar sem réttar upplýsingar hefðu þýtt höfnun,

d) neytandinn er ekki lengur með lagalega búsetu í Sambandinu,

e) neytandinn hefur í framhaldinu stofnað nýjan greiðslureikning sem gerir honum kleift að nýta þjónustuna sem talin er upp í 1. mgr. 17. gr. í aðildarríkinu þar sem hann er þegar með almennan greiðslureikning.

3. Aðildarríki geta tilgreint afmörkuð og sértæk viðbótartilvik þar sem lánastofnun getur einhliða sagt upp rammisamningi um almennan greiðslureikning. Slík tilvik skulu byggjast á ákvæðum landslaga sem eiga við á þeirra yferráðasvæði og skulu miða að því að afstýra misnotkun neytenda á réttinum til aðgangs að almennum greiðslureikningi.
4. Aðildarríki skulu sjá til þess að ef lánastofnun segir upp samningnum um almennan greiðslureikning af einni eða fleiri ástæðum sem nefndar eru í b-, d- og e-lið 2. mgr. og í 3. mgr. þá upplýsi hún neytandann um ástæður og rök fyrir uppsögninni a.m.k. tveimur mánuðum áður en uppsögnin öðlast gildi, skriflega og án endurgjalds, nema slík birting upplýsinga gengi gegn markmiðum um þjóðaröryggi og allsherjarreglu. Ef lánastofnunin segir samningnum upp í samræmi við a- eða c-lið 2. mgr. skal uppsögnin öðlast gildi án tafar.
5. Í tilkynningunni um uppsögn skal lánastofnunin upplýsa neytandann um tilhögunina við að leggja fram kvörtun vegna uppsagnarinnar, ef við á, og um rétt neytandans til að hafa samband við lögbært yfirvald og tilnefndan aðila sem annast lausn deilumála utan dómstóla, og leggja fram viðeigandi samskiptaupplýsingar.

20. gr.

Almennar upplýsingar um almenna greiðslureikninga

1. Aðildarríki skulu sjá til þess að viðeigandi ráðstafanir séu fyrir hendi til að vekja almenning til vitundar um aðgengileika almennra greiðslureikninga, almenna verðskilmála þeirra, fyrirkomulagið sem fylgja á til að neyta réttarins til að fá aðgang að almennum greiðslureikningi og aðferðirnar til að fá aðgang að málsmeðferð til lausnar deilumálum utan dómstóla fyrir lausn deilumála. Aðildarríki skulu sjá til þess að ráðstafanir er varða samskipti séu nægjanlegar og hnitmiðaðar, einkum að þær nái til viðkvæmra neytenda sem hvorki eru með bankareikning né fasta búsetu.
2. Aðildarríki skulu sjá til þess að lánastofnanir veiti neytendum aðgang, án endurgjalds, að aðgengilegum upplýsingum og aðstoð varðandi sérkenni almenns greiðslureikningsins sem í boði er, tengd gjöld og skilyrði fyrir notkun. Aðildarríki skulu einnig sjá til þess að upplýsingarnar leiði skýrt í ljós að kaup á viðbótarþjónustu séu ekki skyldubundin til að fá aðgang að almennum greiðslureikningi.

V. KAFLI

LÖGBÆR YFIRVÖLD OG LAUSN DEILUMÁLA UTAN DÓMSTÓLA

21. gr.

Lögbær yfirvöld

1. Aðildarríki skulu tilnefna þau lögbæru landsyfirvöld sem hafa heimild til að tryggja beitingu og framkvæmd þessarar tilskipunar og skulu tryggja að þeim verði veittar rannsóknar- og framkvæmdarheimildir og nægilegt fjármagn til að framkvæma skyldustörf sín af skilvirkni og með góðum árangri.

Lögbær yfirvöld skulu annað hvort vera opinber yfirvöld eða aðilar sem viðurkenndir eru samkvæmt landslögum eða af opinberum yfirvöldum sem til þess hafa sérstakar heimildir í landslögum. Þau skulu ekki vera greiðsluþjónustuveitendur, að undanskildum seðlabönkum aðildarríkjanna.

2. Aðildarríki skulu sjá til þess að lögbær yfirvöld og allir þeir einstaklingar sem vinna fyrir eða hafa unnið fyrir lögbær yfirvöld, sem og endurskoðendur og sérfræðingar sem starfa samkvæmt fyrirmælum lögbærra yfirvalda, séu bundnir þagnarskyldu. Þeir mega ekki skýra neinum aðilum eða yfirvöldum frá trúnaðarupplýsingum sem þeir fá vitneskju um við skyldustörf sín nema um sé að ræða samantekt eða útdrátt, með fyrirvara um mál sem falla undir hegningarlög eða ákvæði þessarar tilskipunar. Þetta skal þó ekki koma í veg fyrir að lögbær yfirvöld skiptist á trúnaðarupplýsingum eða sendi þær í samræmi við lög Evrópusambandsins eða landslög.

3. Aðildarríki skulu sjá til þess að yfirvöld sem tilnefnd eru lögbær til að tryggja beitingu og framkvæmd þessarar tilskipunar séu annaðhvort eða bæði:

- a) lögbær yfirvöld eins og þau eru skilgreind í 2. lið 4. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010,
- b) yfirvöld, önnur en lögbæru yfirvöldin sem um getur í a-lið, að því tilskildu að í innlendum lögum og stjórnsýslufyrirmælum sé þess krafist að þessi yfirvöld starfi með lögbæru yfirvöldunum sem um getur í a-lið, þegar nauðsyn krefur, til þess að vinna skyldustörf sín samkvæmt þessari tilskipun, m.a. að því er varðar að starfa með Evrópsku bankaeftirlitsstofnuninni eins og krafist er samkvæmt þessari tilskipun.

4. Aðildarríki skulu tilkynna framkvæmdastjórninni og Evrópsku bankaeftirlitsstofnuninni um lögbær yfirvöld, svo og allar breytingar á þeim. Fyrsta tilkynningin skal send svo fljótt sem auðið er og eigi síðar en 18. september 2016.

5. Lögbær yfirvöld skulu beita heimildum sínum í samræmi við landslög:

- a) annaðhvort beint samkvæmt sínum eigin heimildum eða undir eftirliti dómsmálayfirvalda, eða
- b) með því að vísa máli til dómstóla sem eru þar til bærir að taka nauðsynlega ákvörðun, þ.m.t. með málskoti ef þörf krefur, ef ekki er orðið við beiðni um að taka hina nauðsynlegu ákvörðun.

6. Ef um er að ræða fleiri en eitt lögbært yfirvald á yfirráðasvæði aðildarríkja skulu þau sjá til þess að verkaskipting þeirra sé greinilega skilgreind og að þessi yfirvöld hafi með sér nána samvinnu svo að þau geti leyst skyldur sínar af hendi með skilvirkum hætti.

7. Framkvæmdastjórnin skal birta skrá yfir lögbæru yfirvöldin í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins* a.m.k. einu sinni á ári og uppfæra hana reglulega á vefsetri sínu.

22. gr.

Samstarfsskylda

1. Lögbær yfirvöld í hinum ýmsu aðildarríkjum skulu starfa saman þegar nauðsyn ber til svo að þau geti uppfyllt skyldur sínar samkvæmt þessari tilskipun og nýtt valdheimildir sínar sem mælt er fyrir um annað hvort í þessari tilskipun eða í landslögum.

Lögbær yfirvöld skulu veita lögbærum yfirvöldum annarra aðildarríkja aðstoð. Þau skulu einkum skiptast á upplýsingum og vinna saman að rannsóknar- eða eftirlitsstarfsemi.

Til að auðvelda og hraða samstarfi, einkum upplýsingaskiptum, skal hvert aðildarríki tilnefna eitt lögbært yfirvald sem tengilið vegna þessarar tilskipunar. Aðildarríkið skal tilkynna framkvæmdastjórninni og hinum aðildarríkjunum hvaða yfirvöld hafa verið tilnefnd til að veita viðtöku beiðnum um upplýsingaskipti eða samstarf samkvæmt þessari málsgrein.

2. Aðildarríkin skulu gera nauðsynlegar stjórnunar- og skipulagsráðstafanir til að greiða fyrir þeirri aðstoð sem kveðið er á um í 1. mgr.

3. Lögbær yfirvöld aðildarríkja, sem tilnefnd hafa verið sem tengiliðir að því er þessa tilskipun varðar í samræmi við 1. mgr., skulu án ástæðulausrar tafar veita hvert öðru þær upplýsingar sem nauðsynlegar eru til að lögbæru yfirvöldin geti sinnt skyldum sínum sem settar eru fram í ráðstöfununum sem samþykktar eru samkvæmt þessari tilskipun.

Lögbær yfirvöld, sem skiptast á upplýsingum við önnur lögbær yfirvöld samkvæmt þessari tilskipun, mega tilkynna, þegar samskiptin fara fram, að slíkar upplýsingar megi ekki birta án beins samþykkis þeirra en í því tilviki er því aðeins heimilt að skiptast á slíkum upplýsingum að það sé gert í þeim tilgangi sem yfirvöldin hafa samþykkt.

Lögbært yfirvald, sem tilnefnt hefur verið sem tengiliður, getur sent upplýsingarnar, sem tekið er á móti, til annarra lögbærra yfirvalda, en það skal þó ekki senda þær til annarra aðila eða einstaklinga eða lögaðila án beins samþykkis lögbæru yfirvaldanna sem birtu þær og aðeins í þeim tilgangi sem þau yfirvöld samþykktu nema aðstæður gefi nægilegt tilefni til, en í því tilviki skal tengiliðurinn þegar í stað tilkynna það tengiliðnum sem sendi upplýsingarnar.

4. Lögbært yfirvald getur því aðeins neitað að verða við beiðni um samstarf um að framkvæma rannsókn eða eftirlitsstarfsemi eins og kveðið er á um í 3. mgr. að:

- a) slík rannsókn, sannprófun á staðnum, eftirlitsstarfsemi eða upplýsingaskipti gæti haft neikvæð áhrif á fullveldi, öryggi eða allsherjarreglu viðkomandi aðildarríkis,
- b) dómsmál er þegar hafið að því er varðar sömu aðgerðir gagnvart sömu aðilum fyrir yfirvöldum viðkomandi aðildarríkis,
- c) endanlegur dómur hafi þegar fallið í viðkomandi aðildarríki að því er varðar sömu aðgerðir gagnvart sömu aðilum.

Þegar um slíka neitun er að ræða skal lögbært yfirvald tilkynna lögbæra yfirvaldinu, sem leggur fram beiðni, um það og veita eins nákvæmar upplýsingar og unnt er.

23. gr.

Lausn deilumála á milli lögbærra yfirvalda mismunandi aðildarríkja

Lögbær yfirvöld geta vísað til Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar erindi þar sem beiðni um samstarf, einkum varðandi upplýsingaskipti, hefur verið synjað eða ekkert hefur verið aðhafst innan hæfilegs frests, og óskað eftir aðstoð hennar í samræmi við 19. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010. Ef svo er getur Evrópska bankaeftirlitsstofnunin aðhafst samkvæmt þeim valdheimildum sem henni eru faldar samkvæmt þeirri grein, og hvers konar bindandi ákvarðanir Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar skulu vera bindandi fyrir hlutaðeigandi lögbær yfirvöld án tillits til þess hvort viðkomandi lögbær yfirvöld eru aðilar að Evrópsku bankaeftirlitsstofnuninni eða ekki.

24. gr.

Lausn deilumála utan dómstóla

Aðildarríki skulu sjá til þess að neytendur hafi aðgang að árangursríkri og skilvirkri málsmeðferð til lausnar deilumála utan dómstóla, til að leysa deilumál varðandi réttindi og skyldur sem komið er á samkvæmt þessari tilskipun. Slík málsmeðferð til lausnar deilumála utan dómstóla og aðilarnir sem bjóða hana skulu uppfylla gæðakröfurnar sem settar eru fram í tilskipun 2013/11/ESB.

25. gr.

Málsmeðferð ef til synjunar kemur á greiðslureikningi sem gjald er tekið fyrir

Án þess að hafa áhrif á 16. gr. geta aðildarríki komið á sérstakri málsmeðferð til að tryggja að neytendur, sem eru ekki með greiðslureikning á yfirráðasvæði þeirra og sem lánastofnanir hafa synjað um aðgang að greiðslureikningi sem gjald er tekið fyrir, hafi virkan aðgang að almennum greiðslureikningi án endurgjalds.

VI. KAFLI

VIÐURLÖG

26. gr.

Viðurlög

1. Aðildarríki skulu mæla fyrir um reglur um viðurlög við brotum gegn innlendra löggjöf til lögleiðingar á þessari tilskipun og gera allar nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að þær komi til framkvæmda. Slík viðurlög skulu vera skilvirk, í réttu hlutfalli við brotið og hafa varnaðaráhrif.
2. Aðildarríki skulu kveða á um að lögbæru yfirvaldi sé heimilt að birta opinberlega upplýsingar um öll stjórnsýsluviðurlög sem beita skal við broti á ráðstöfununum sem hafa verið samþykktar við lögleiðingu á þessari tilskipun, nema slík birting kunnri að tefla fjármálamarkaðinum í tvísýnu eða valda viðkomandi aðilum óþarflega miklum skaða.

VII. KAFLI

LOKAÁKVÆÐI

27. gr.

Mat

1. Aðildarríki skulu láta framkvæmdastjórninni í té upplýsingar um eftirfarandi, í fyrsta skipti eigi síðar en 18. september 2018 og á tveggja ára fresti þaðan í frá:
 - a) hvort greiðsluþjónustuveitendur fara að ákvæðum 4., 5. og 6. gr.,
 - b) hvort aðildarríki fari að kröfum um að tryggja tilvist samanburðarvafsetra skv.7. gr.,
 - c) fjölda greiðslureikninga sem skipt hefur verið um og hlutfall umsókna um skipti sem hefur verið hafnað,
 - d) fjölda lánastofnana sem bjóða almenna greiðslureikninga, fjölda slíkra reikninga sem hafa verið stofnaðir og hlutfall umsókna um almenna greiðslureikninga sem hefur verið hafnað.
2. Framkvæmdastjórnin skal semja skýrslu, í fyrsta skipti eigi síðar en 18. september 2018 og á tveggja ára fresti þaðan í frá, á grundvelli upplýsinganna frá aðildarríkjum.

28. gr.

Endurskoðun

1. Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 18. september 2019, leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið um beitingu þessarar tilskipunar ásamt tillögum að nýrri löggjöf ef þörf krefur.

Í þeirri skýrslu skal vera:

- a) skrá um allar málsmeðferðir vegna brota að frumkvæði framkvæmdastjórnarinnar í tengslum við þessa tilskipun,
- b) mat á meðalupphæð gjalda fyrir greiðslureikninga innan gildissviðs þessarar tilskipunar í aðildarríkjum,
- c) mat á hagkvæmni þess að þróa ramma til að tryggja að sjálfvirkum greiðslum frá einum greiðslureikningi sé beint áfram til annars innan sama aðildarríkis ásamt sjálfvirkum tilkynningum til viðtakenda greiðslu eða greiðenda þegar yfirfærslum þeirra er beint áfram,
- d) mat á hagkvæmni þess að auka skiptiþjónustuna, sem kveðið er á um í 10. gr., til að hún taki til tilvika þar sem viðtakandi og fráfarandi greiðsluþjónustuveitendur eru staðsettir í mismunandi aðildarríkjum, og um hagkvæmni stofnunar reiknings yfir landamæri skv. 11. gr.,
- e) mat á fjölda reikningshafa sem höfðu skipti á greiðslureikningum eftir að þessi tilskipun var leidd í lög, á grunni upplýsinga sem aðildarríki láta í té skv. 27. gr.,
- f) mat á kostnaði og ávinningi af að koma hreyfanleika greiðslureikninganúmera í framkvæmd í öllu Sambandinu,
- g) mat á fjölda lánastofnana sem bjóða almenna greiðslureikninga,
- h) mat á fjölda og, þegar nafnlausar upplýsingar eru gerðar tiltækar, einkenni neytenda sem hafa stofnað almenna greiðslureikninga eftir að þessi tilskipun hefur verið leidd í lög,
- i) mat á meðalárgjöldum sem lögð eru á almenna greiðslureikninga á vettvangi aðildarríkja,
- j) mat á skilvirkni gildandi ráðstafana og þarfarinnar fyrir viðbótarráðstafanir til að auka fjárhagslega þátttöku og aðstoða þjóðfélagsþegna, sem standa höllum fæti, með tilliti til of mikillar skuldsetningar,
- k) dæmi um bestu starfsvenjur meðal aðildarríkja til að draga úr útilokun neytenda frá greiðsluþjónustu.

2. Í skýrslunni skal metið, einnig á grunni upplýsinganna frá aðildarríkjum skv. 27. gr., hvort breyta eigi og uppfæra skrána um þá þjónustu sem felst í almennum greiðslureikningi með hliðsjón af þróun greiðslumiðla og tækni.

3. Í skýrslunni skal einnig metið hvort þörf er á viðbótarákvæðum í viðbót við þau sem samþykkt voru skv. 7. og 8. gr. að því er varðar samanburðarvesetnur og pakkatilboð, einkum hvort þörf er á faggildingum samanburðarvesetra.

29. gr.

Lögleiðing

1. Aðildarríki skulu samþykkja og birta nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 18. september 2016. Þau skulu þegar í stað senda framkvæmdastjórninni texta þessara ráðstafana.

2. Frá og með 18. september 2016 skulu þau beita þeim ráðstöfunum sem um getur í fyrstu málsgrein.

Þrátt fyrir fyrstu undirgrein:

- a) Ákvæði 3. gr. koma til framkvæmda frá og með 17. september 2014;
 - b) skulu aðildarríki beita nauðsynlegum ráðstöfunum til að fara að 4. gr. (1.–5. mgr.), 5. gr. (1., 2. og 3. mgr.), 6. gr. (1. og 2. mgr.) og 7. mgr., eigi síðar en níu mánuðum eftir gildistöku framseldu gerðarinnar sem um getur í 4. mgr. 3. gr.,
 - c) geta aðildarríki, þar sem ígildi gjaldskrár á landsvísu er þegar til, kosið að fella sameiginlega sniðið og sameiginlegt tákni þess inn í hana, í síðasta lagi 18 mánuðum eftir gildistöku framseldu gerðarinnar sem um getur í 4. mgr. 3. gr.,
 - d) geta aðildarríki þar sem ígildi gjaldyfirlits á landsvísu er þegar til, kosið að fella sameiginlega sniðið og sameiginlegt tákni þess inn í það, í síðasta lagi 18 mánuðum eftir gildistöku framseldu gerðarinnar sem um getur í 4. mgr. 3. gr.
3. Þegar aðildarríkin samþykkja ráðstafanirnar sem um getur í 1. mgr. skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.
4. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

30. gr.

Gildistaka

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

31. gr.

Viðtakendur

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna í samræmi við sáttmálana.

Gjört í Brussel 23. júlí 2014.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

M. SCHULZ

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

S. GOZI

forseti.